ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 169. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 11, 1976 No. 169. VOL. LXXXIII

ГРОМАДЯНИ СХІДНЬОЕВРОПЕЙСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ ЗФОРМУВАЛИ ПЕРЕДВИБОРЧИЙ БЛЬОК, ПРОГОЛОСИЛИ ЗАЯВУ

Ню Йорк (Д-р Анатоль Бедрій). — Різні американські організації і товариства, що складаються і об'єднюють переважно громадян східньоевропеського походження, зформували передвиборчий бльок та проголосили заяву відносно американської державної політики і цьогорічних листопадових виборів.

Заступлений бльок організацій почав формуватися з ініціятиви Американських Приятелів АБН ще минулого року. Провідники різних національностевих груп дійшли до спільного переконання, що дотеперішня практика активности кожної групи окремо не давала бажаних наслідків. Тому ці групи вважають, що відносно своєї чисельної сили вони рішуче незадовільно заступлені на федеральному рівні. Шукаючи за розв'язкою, ці діячі дійшли до переконання, що найкращою методою буде об'єднання непрезентованих секторів американського народу в спільний політичний, але позапартійний бльок голосів.

Треба ствердити, що бльок об'єднує вихідців з різних континентів, людей різних релігій і культур. Всіх їх єднає бажання скріпити допомогу ЗСА визвольним змаганням народів, уярмлених російськими імперіялістами і комуністичними тиранами, як також здобути більший вплив на американську політику.

Хто бажав би ближче познайомитися з цілями та плянами цього політичного комітету та співпрацювати з ним, може звертатися на адресу: American Friends of ABN Inc. P. O. Box 304, Cooper Station. New York, N.Y. 10003 або телефоном на число: (212) 674-1590.

ЗАЯВА

Різні американські організації й товариства, що складаються в своїй більшості з громадян, які походять із краів уярмлених сьогодні тоталітарними комуністичними диктатурами і під російським колоніяльним ярмом в СССР або в сателітних державах, опубліковують слідуючу заяву:

Мільйони громадян ЗСА виводять свій рід і приналежність з народів згаданої групи націй. Все більше їх незаспокоєних і незадоволених політикою адміністрації Білого Дому й Конґресу. Вони переконані в тому, що вони незадовільно заступлені, та що панівна частина суспільства трактує їх за другорядних громадян. Ці групи задумують офобмитися у окремий бльок голосуючих, щоб в той спосіб домагатися свого заступлення на національному рівні відповідно до своєї сили.

Наші зацікавлення охоплюють цілий спектр політики федерального уряду — зовнішньої і вунтрішньої. В

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГОЛОВИ ОКРУГ УНС ВІДБУВАЮТЬ СПІЛЬНІ НАРАДИ

Джерзі Ситі. На суботу, 11-го вересня, вже після появи цього числа „Свободи". тут в приміщеннях головної канцелярії Українського Народного Союзу були заповіджені цілоденні наради голів Окружних Комітетів Відділів цієї найстаршої і найбільшої української установи у вільному світі, з участю голів 21 з усіх 30 Округ та екзекутивних урядовців і редакторів „Свободи". Основною метою цієї конференції є познайомити чолових представників поодиноких Округ УНСоюзу в ЗСА і Канаді з працею Головної Канцелярії і видавництва в службі своїм членам і громаді, методами і справністю та коштами цієї праці, необхідности тіснішої співпраці Відділів і Округ з Централею для дальшого росту і розвитку УНСоюзу і тим самим для постійного поліпшування і поширювання цієї служби членам і громаді.

У програмі конференції, яку відкриє в годині 1-ій перед полуднем головний предсідник Йосип Лисогір та якою проводитиме її ініціятор головний організатор Степан Гавриш, передбачені короткі інформаційні доповіді, крім двох згаданих екзекутивних урядовців, головного секретаря Володимира Сохана, головного касира пані Уляни Дячук, редактора А. Драгана та обласного організатора Василя Оріховського, дискусія над доповідями та запити і відповіді. Голови Округ зі свого боку з'ясують організаційні та інші проблеми УНС в терені. Учасники конференції будуть гостями Екзекутивного Комітету УНС під час полуденку і вечері.

В Адірондакс відбувся дев'ятий Морський Табір Пласту

Стилвотер, Н. И. (Романа Сохан) — В цій мальовничій околиці містечок Великий Лось, Затока Орлів і Ріка Бобрів відбувся дев'ятий спеціялізаційний пластовий табір — Морський Табір та рівночасно другий вишкіл інструкторів морського пластування. В Морському Таборі взяло участь 40 осіб, а у вишколі інструкторів 13. Проводу та інструкторів було 22 особи.

Морські табори плянує щорічно Ланка Організаторів Морських Таборів (ЛОМТ), яку заснували курені „Чорноморців", а членами якої є також інші курені. В дану пору головою ЛОМТ є Борис Стахів („Чорноморець").

Цьогорічний Морський Табір мав тривати від 7-го до 21-го серпня, але, внаслідок поганої погоди (постійні дощі) Табір закрито три дні скоріше. Все таки заплянований програму цього табору вичерпано майже вповні.

До складу проводу Морського Табору входили: Богдан Порит**к**о — капітан, Марта Ковалів — капітанка, Адріян Логуш — перший асистент (бунчужний). Віра Косович — друга асистентка (писар), Олег Кобилянський — третій асистент (інтендант) та Андрій Балицький — четвертий асистент (кухар). Вишкіл перевели: Андрій Гадзевич, — голова, Андрій Войтович і Роман Стельмах. Цього року на учасників Морського Табору були теж запрошені вперше члени СУМА. Із запрошених чотирьох сумівців скористала з цього сумівка Христя Шміґель.

Практичне таборування проведено на трьох різних островах на „Тиховожному Озері", окремо дівчата, хлопці та учасники вишколу.

(Закінчення на стор. 4-ій)

ФОРД І КІССІНДЖЕР ЗГАДУЮТЬ ЗАСЛУГИ МАО, ОБЕРЕЖНІ ЩОДО МАЙБУТНЬОГО

Вашінґтон. — Державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер заявив у четвер, 9-го вересня, на короткій пресовій конференції, що він не думає, щоб смерть Мао Тсе-тунґа принесла будь-які зміни у відносинах між ЗСА і Китайською Народною Республікою, але обережність не зашкодить, бо коли „якась історична постать зникає, тоді є дуже тяжко перед бачити все, що будуть робити наслідники". Офіційно президент Форд і державний секретар Кіссінджер висловили надію, що відносини і співпраця, яка була започаткована між китайськими лідерами і колишнім президентом ЗСА Річардом Ніксоном в 1972 році, буде продовжуватися. Дипломати в Москві вважають, що смерть китайського верховоди може створити нові можливості для співпраці і покращання відносин між Китаєм і Совєтським Союзом. Кіссінджер, який у своїй дипломатичній службі п'ять разів зустрічався особисто з Мао Тсе-тунґом, притуплював офіційний оптимізм тому, що Китай, на його думку, є на дорозі до основних змін, але сьогодні ще тяжко передбачити напрямку завтрішньої китайської політики. „Ми зі свого боку, — заявив Кіссінджер, — продовжуватимемо затіснювати наші зв'язки з Китайською Народною Республікою, придержуючись Шанхайського комунікату, підписаного і проголошеного обидвома сторонами в кінці першої візити Річарда Ніксона, яка закликає до поліпшення співпраці".

Президент Форд, який зустрічався з Мао Тсе-тунґом в 1975 році в часі своєї візити до КНР, заявив у формальному зверненні, яке він прочитав кореспондентам, що „Голова КНР Мао Тсе-тунґ був величезною постаттю в модерній історії Китаю. Він був лідером, ініціятива якого глибоко впливала на розвиток його країни; його вплив поширювався далеко поза кордони Китаю; американці пам'ятають, що за часів Мао Тсе-тунґа Китай і ЗСА спільно намагалися зліквідувати ворожнечу і започаткували нову, позитивну еру у відносинах між обома країнами. Я переконаний, що тенденція на покращання відносин між КНР і ЗСА, яку допомагав творити Мао Тсе-тунґ, спричиниться до світового миру і стабільности" — заявив президент Форд. Також колишній президент ЗСА Річард Ніксон висловив надію, що політика детанту між обома країнами буде продовжуватися під керівництвом наступника Мао Тсе-тунґа.

Совєтська заява в справі Ливану викликала заміщання в Бейруті

Бейрут, Ливан. — Совєтська критика скрайньо - лівих елементів в Ливані, в тому числі і лівого крила Палестинської Визвольної Організації, викликала не тільки здивування серед лівих мусулманських організацій, але також заміщання. В зв'язку з цим ліві угрупування вирішили вислати делеґацію до совєтської амбасади в Бейруті, щоб довідатись, чому совєтський уряд зайняв якраз таке становище і чи це означає зміну політики СССР у відношенні до громадянської війни в Ливані. Праві угрупування і лідери християн привітали таке совєтське становище, яке було надруковане в газеті „Правда" з 9-го вересня ц. р. Стаття в „Правді" гостро критикувала скрайньо - ліві угрупування мусулман і палестинців, кажучи, що вони так само винні за продовження громадянської війни в Ливані, як радикальні праві групи.

Лондон. — Польська й іншонаціональна преса інформує, що 18-го вересня відбудеться тут відкриття пам'ятника жертвам страшного злочину, довершеного російським НКВД на весні 1940 року в Катині біля Смоленська,—убивством пострілами в потилицю багатьох тисяч польських офіцерів, полонених з польсько-російсько - німецької війни 1939 року.

ЛЯЙТЕНАНТ ВІКТОР БЕЛЕНКО ПРИЛЕТІВ ДО ЗСА

Віктор Беленко

Токіо. — Совєтський летун ляйтенант Віктор І. Беленко, який втік із СССР на військовому літаку МІҐ-25 і осів на одному з летовищ в Японії, переїхав у четвер, 9 вересня ц.р., до З'єднаних Стейтів Америки, де він вже раніше одержав право політичного азилю. Уряд Совєтського Союзу продовжує протести перед речниками японського уряду, домагаючись негайного передання літака, який досі був прихованою таємною зброєю СССР, а також летуна. В останній протестній ноті уряду СССР, переданій міністерствові закордонних справ Японії, згадується, що відмова Японії передати літак і летуна совєтським властям розглядається як „неприязний акт" Японії супроти Совєтського Союзу. Натякаючи на ролю ЗСА у цій справі в совєтській ноті говориться, що „третя країна зацікавлена цією аферою". „Ми надіємось, що японський уряд буде полагоджувати цю справу без порад і впливу зовнішніх сил", — говориться в протестній ноті СССР.

Перед своїм відлетом до ЗСА ляйтенант Віктор Беленко коротко зустрінувся на японській поліційній станиці з представниками совєтської амбасади, які переконували його, щоб змінив свій замір і повернувся до СССР, але він відмовився. Міністерство закордонних справ Японії вирішило дати можливість совєтським „дипломатам" зустрінутись з Беленком, щоб потім оминути дискусії, чи дійсно Беленко з власної волі просив політичного азилю в ЗСА.

Японські спеціялісти продовжують перевірку совєтського літака МІҐ-25 на летовищі Гакодате.

Зміняється Дніпро і судноплавство по ньому

Канів. — Біля Канівської греблі Дніпрова вода піднеслася на більше, як 10-12 метрів, а біля Києва на два, в наслідок закінчення будівництва „Дніпровської каскади водозборів", — подає кореспондент московської „Правди" з України в газеті з 6-го вересня. Ця Дніпрова каскада включає шість штучних морів і стільки ж гідроелектростанцій, що уможливило плавання на Дніпрі і великим суднам вантажопідйомности трьох тисяч тонн. Завдяки розширенню ріки, зменшилась швидкість течії, що в свою чергу дозволило теплоходам - пароплавам збільшити їх швидкість на 15 відсотків. В загальному „моря" Дніпра розлилися на сім тисяч квадратових кілометрів, а глибини їх сягають і 30-ти метрів. На Дніпрі тепер курсує велика кількість суден, а самих пасажирських ліній є на Дніпрі понад 230. Час плавання від Києва до пристані „Тарасова гора" триває дві і пів години.

КВІТКА - ОСНОВ'ЯНЕНКО ВИГАДАВ „РЕВІЗОРА"

Згідно з газетою „Вечерняя Москва", славна Гоголівська п'єса „Ревізор" мала вже в році 1827 свою попередницю — п'єсу під назвою „Приїжджий із столиці, або Метушня в повіті", в якій український драматург і повістяр Григорій Квітка - Основ'яненко розробив тему уявного ревізора, який несподівано прибув зі столиці на пострах провінційним бюрократам давнього часу. Ця п'єса не дістала відповідного розголосу, бо була надрукована щойно в 1840 році, тобто п'ять років після появи Гоголівської сатири.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА ВІДБУЛО 31-шу КОНВЕНЦІЮ

Крумлик, Па. (ВГ). — У днях 3-6 вересня ц.р. в місцевій українській євангельсько-баптистській церкві відбулася 31-ша Конвенція ОУЄвБЦерков у ЗСА, яка в своїй діловій частині завершилася важливими консолідаційними кроками з прийняттям УБЦеркви Філядельфії й з поширенням обраної за аклямацію нової Управи, до якої ввійшли пастори І. Поліщук — голова і Я. Папроцький — заст., Д. Марійчук — секретар і В. Домашовець — заст. І. П'ятковський — скарбник і М. Якубович — заст., члени — В. Ковалик, І. Беркута й А. Перехрест, а М. Возьний — кандидат у члени.

У прийнятих резолюціях ОУЄвБЦерков у ЗСА з'ясувало свої доктринально-фундаментальні позиції; винесло домагання негайного припинення всяких переслідувань усіх віруючих в Бога у СССР, а в Україні зокрема, та встановлення повної релігійної свободи в Україні; воно засудило незаконне ув'язнення чинниками КГБ численних баптистських проповідників, а особливо Георгія Винса й Бориса Здоровця, та домагалося негайного їх звільнення з віддачею їм безправно сконфіскованого майна; винесло домагання звільнення з тюрем українських інтелектуалістів і встановлення повних прав на свободу думки і слова для всіх мешканців України; воно домагалося звільнення українських жінок-героїнь, які були безправно арештовані за свої особисті переконання, а зокрема звільнення тих жінок, яких посаджено в концтабори важкого режиму за їхнє відвічне право виховувати своїх дітей за керуванням свого сумління й вимагало віддачі матерям їхніх дітей; воно засудило совєтську дискримінацію проти українських баптистів, яким заборонено в Україні друкувати Біблії, пісенники, журнали й духовну літературу в українській мові протягом усього часу панування комуністичного режиму й домагалося усунення обмежень і заборон друкувати українську духовну літературу; воно також заохотило всіх своїх проповідників і Церкви до посилення консолідаційної активности; одобрило додаткову радіопередачу „Голос Євангелії в Україну", призначену для дітей України; винесло рішення взяти якнайчисленнішу участь в Ювілеї 125-ліття Баптистського Руху в Україні, який відбудеться в жовтні 1977 року в Чікаґо, Ілліной; поґратулювало Державі ЗСА з нагоди 200-річчя Незалежности й побажало Президентові, Урядові й Народові ЗСА з цієї нагоди особливо рясних Божих благословень; рішило вислати щирі привітання визначним особам і установам, а особливо палкий християнський привіт для всього Баптистського Братства Украї-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Закінчено друк другого тому Історії України Н. Полонської-Василенко

Гість з Німеччини п. Роман Дебрицький (зліва) в розмові з ред. Вол. Левенцем під час відвідин в УНС і „Свободі".

Джерзі Ситі, Н. Дж. (в. л-ь). — Перебуваючи на відвідинах в ЗСА і Канаді, Роман Дебрицький — голова Головної Ради Центрального Представництва Української Еміграції Німеччини (ЦПУН), голова КУ Братства колишніх вояків І УД УНА в Німеччині, голова ГУ Союзу Українських Воєнних Інвалідів (СУВІ), довголітній діяч Спілки Української Молоді і член багатьох інших організацій і товариств, відвідав Українську Будівлю в Джерзі Ситі та, зустрівшись з екзекутивними урядовцями УНСоюзу і редакторами „Свободи", поінформував, що незабаром появиться друком другий том „Історії України" проф. Наталії Полонської - Василенко. Як відомо, перший том цієї монументальної праці, яка викликала зацікавлення, появився ще в 1972 р. З огляду на обмежені фінансові спроможності, видавці не могли своєчасно видати другого тому, який подіями сягає Українських Визвольних Змагань і виходом Уряду і Армії УНРеспубліки за кордон. Книжка знаходиться тепер в переплетні і внедовзі появиться на ринку. Роман Дебрицький, який тісно співпрацював з видавництвом при виданні обидвох томів, перевів у справі фінансування і поширення книжки в ЗСА і Канаді ряд розмов із зацікавленими установами і особами.

Оглянувши нові приміщення Головної Канцелярії УНС і „Свободи", головно компюторський і друкарський відділи, гість додатково інформував про зорганізоване життя українських поселенців в Німеччині і їхні проблеми, висловлюючи при тому признання українцям в ЗСА за розмах їхньої праці, до якої Р. Дебрицький мав змогу приглядатись раніше, як учасник Першого і Другого Світових Конгресів Вільних Українців в Ню Йорку і Торонті і в часі відвідин українських відпочинкових осель — Союзівки, Верховини і Оселі СУМА, зокрема під час XXV-го Всеамериканського Маніфестаційного Здвигу з багатотисячною участю осіб, а зокрема молоді на усіх трьох оселях.

Приїхавши до ЗСА, як делегат на 5-й Світовий З'їзд Братства колишніх вояків І УД УНА, який відбувався в часі Свята Праці на оселі „Верховина", Роман Дебрицький має намір відвідати при тій нагоді деякі Станиці Братства в ЗСА і Канаді, зустрітись з колишніми друзями та поінформувати їх про працю Станиць в Европі.

УКРАЇНЦІ ЗДОБУВАЮТЬ ПРИЗНАННЯ І ПЕРШІ НАГОРОДИ НА КАНАДСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ ВИСТАВЦІ

Вже третій рік підряд Пансіон ім. Івана Франка виграв Першу Нагороду за найкращу виставку в будинку „Артс, Крефтс енд Гобіс" на Всеканадській Виставці в Торонті. Головним фокусом виставки — гігантна 6-стопова, чудово розмальована писанка, а довкруги по-мистецьки розміщені ручні вироби Пансіону — керамічні вази й тарелі, килими, писанки, вишивки та мозаїчні декорації. На знімці: пані А. Млинарик (зліва) демонструє техніку писання писанок, а пані І. Івахів демонструє вишивку.

Торонто (О.Б.С.). — Цьогорічна Канадська Національна Виставка в Торонті тривала від 18 серпня до 6 вересня. Крім виставлених експонатів, музичних змагань та справжнього „ярмарку", були ще різного роду розвагові імпрези. Кожного вечора була також етнічна мистецька програма в „Беттер Лівинґ Сентер". 2-го вересня був український вечір, приготовлений Мистецькою Радою Комітету Українців Канади, Відділ Торонто. Виступав хор „Калина", диригувала пані П. Гарасимчук, та співав ансамбль „Марічка", під управою пані О. Глібович. Програма під відкритим небом зробила дуже приємне враження на слухачів хоч багато людей питало, чи будуть танці. А танців, на жаль, цього року не було. Програма була повторена два рази і усміхнені молоді учасниці програми збирали заслужені оплески.

В тім самім будинку була постійна виставка коло 100 ручних робіт з цілої Канади, які виграли нагороди CNE в різних катеґоріях вишивання, плетення гачкування, і под. Поміж ними були 4 українські вишивки: Галя Ключко дістала 1-шу нагороду, Сильвія Тимочко 1-шу нагороду і Оксана Соколик 1-шу і 2-гу нагороду. Одночасно в павільйоні „Крафтс енд Гобіс" була виставка Українського Дому для старших Пансіону ім. Івана Франка в Торонті. Пані писала писанки, вишивали, ткали та показували праці мешканців пансіону. Ця виставка виграла в 1974 і 1975 роках першу нагороду.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

За кущами є ліс

Наша українська громада, як і кожна розвинена і зріла суспільність, має свої великі і малі проблеми і справи, великі і малі виклики дня і доби та їх полагоджує і зустрічає відповідно до свого вміння та своїх сил і спроможностей. Дуже важливе, щоб ми в цих щоденних своїх активностях завжди мали на увазі відповідний порядок вартостей та, дбаючи і розв'язуючи щоденні дрібніші справи, не втрачали з очей основної мети і завжди пам'ятали, що за малими, щоденними кущами існує більше чи менше історичний ліс, який вимагає нашої постійної уваги та для охорони й існування якого можна пожертвувати одним чи другим кущем — сказавши образово.

Цей порядок вартостей, власне цей ліс за кущами, приходить на думку тепер під час з кожним днем посилюваної підготови до недалекого вже XII Конґресу Українців Америки. В розмовах, статтях і листах до редакції та при різних нагодах найбільше — щоб не сказати єдине — що можна у зв'язку з цим почути, це „реформа" чи зміна системи УККА. Все в порядку. На світі нічого немає досконалого і — як кажуть американці — немає меж для поліпшень і вдосконалень. Напевно не є завершено досконалою і теперішня система УККА і напевно можна її поліпшити. Ми всі за її поліпшенням, за кращим достосуванням до нових потреб і обставин, бо кожна зміна буде поліпшенням тільки тоді, як вона буде переведена для чогось, для кращої зустрічі наших щоденних викликів та кращої служби нашим головним цілям.

З жалем треба ствердити, що в тих пропозиціях на зміну і „поліпшення" системи УККА ми досі майже не зустрічаємо і не бачимо виразно з'ясованої мети тих змін, подиктованої тим, що загально називаємо добром справи. Іншими словами — за кущами не бачимо лісу.

Щоб не було непорозумінь — повторюємо, що теперішньої системи УККА ми ніяк не вважаємо за досконалу, як і не вважаємо, що теперішній УККА не має своїх хиб і недомагань та що він справді зробив „все можливе" для тих цілей, для яких був обраний. Проблема — хто за це відповідальний — система чи люди?

Згадуємо про ці справи радше мимоходом, бо „Свобода" має в пляні використати якнайбільше голосів, включно з опозиційними до УККА, бо тільки речева й відповідальна дискусія може причинитися до поправи злого і поліпшення доброго. Мавши це в пляні, ми й бажали б звернути увагу та пригадати дискутантам, щоб у своїх міркуваннях і голосах не переочували лісу за кущами і зокрема, щоб це не трапилось — на радість нашим ворогам — на самому Конґресі.

Парадоксальна ситуація

Лондонський часопис „Дейлі Мейл", обговорюючи питання кредитів удільованих Заходом для Совєтського Союзу, цілком слушно запитує: Чому західні держави фінансують „господарські" проєкти СССР, державу, яка не тільки не є приятелем Заходу, але навпаки, його здецидованим ворогом і всіма засобами намагається його знищити. При тому газета додає, що не йдеться тут про дрібничкові квоти, бо в загальному заборговання СССР і його сателітів обраховують на 16 мільярдів англійських фунтів. Створюється, отже, парадоксальна ситуація. В той час, як держави вільного світу випереджують одна одну в удільованні Совєтському Союзові кредитів у мільйонових сумах на дуже корисних умовах, військова потуга московського колоса і так звані „об'єднані сили" Варшавського Пакту безперервно збільшуються не тільки людським потенціялом, але також технічною винахідливістю і набагато перевищують збройні сили Північно-Атлантійського Оборонного Пакту (НАТО). Треба також припускати, що частину західніх кредитів Москва використує також для розбудови військової сили інших комуністичних країн, наприклад, Куби, а тепер Анґолі. Газета, про яку згадано, не виступає за цілковитим зірванням всяких господарських зв'язків із совєтським бльоком, але перебільшене удільовання кредитів на дуже корисних умовах, називає „справжнім безглуздям".

Очевидно, що до „випереджування" при удільованні кредитів совєтсько-російським імперіялістам спричинялась багато політика детанту, архітектом і протектором якої залишився досі державний секретар Генрі Кіссінджер. Верховоди Совєтського Союзу у цій атмосфері „взаємокорисної дружби і співпраці" зуміли створити міражі величезних зисків, які Захід матиме від трансакцій з ним, а одержавши мільярди долярів кредитів, призначених на розбудову і модернізацію промислу, обернули їх на цілі власної експансії, розбудову наймодернішої зброї, та на підміновування західніх держав на континентах Азії і Африки.

Про небувалу розбудову військової сили СССР, яка постійно збільшується в останньому десятиріччі, і продукування модерної зброї, пише також щоденник „Ню Йорк Таймс" у числі з 9-го вересня ц.р., запитуючи, чому Совєтський Союз розбудовує свою військову силу при рівночасному зобов'язанні до політики детанту. На цьому пункті розходяться західні аналітики: одні твердять, що Москва не змагає до військової переваги; інші знову кажуть, що СССР мусить вдержувати велику військову силу, вважаючи своїми ворогами країни Заходу і червоний Китай. Хоч й друге твердження може мати деяки підстави, то все одно остаточною ціллю кремлівських верховодів треба вважати їхнє змагання до опанування світу і вдержання за всяку ціну цілости імперії, яка, при евентуальному зударі, може бути розсаджена силами поневолених народів і сьогоднішніх совєтських сателітів, які з нетерпеливістю очікують, щоб виставити Москві остаточний рахунок за заподіяні досі численні кривди і політичну та військову домінацію над ними. В Москві свідомі цього і тому Брежнєв та інші імперські верховоди ведуть подвійну гру — спираючись на детант, розбудовують свою військову силу. Парадоксом виглядає тільки те, що Захід своїми кредитами сприяє цій розбудові.

Володимир Барагура

НЕ СПОКУСІТЬ МАЛЯТ...

„Хто спокусить одного з тих малят, такому було б краще, якби млинове жорно повішено йому на шию і він був утоплений у глибині моря"...

Ці записані євангелистами Марком (10-12) і Матеєм (18-6) слова Ісуса Христа, що в своєму навчанні стільки уваги присвятив проблемі виховання дітей, містять у собі не тільки неоцінену релігійно моральну науку, але мають також неперевершене педагогічно - дидактичне значення. У цій короткій сентенції Божественний Учитель висловив таку глибоку психологічну правду, що її досі не зуміли висказати вчені психологи, педагоги, дидактики у багатьох томах своїх наукових дослідів і праць з цих ділянок.

Бо в вислові „спокусити" вміщається не лише значення свідомо звести дитину на манівці, чи намовляти її до злого та злим склоняти її до гріха, але й занедбання навести дитину на правильний шлях, бо таке занедбання може в майбутньому спонукати дитину, а згодом і дорослу людину зійти на життьові бездоріжжя.

Обов'язок спрямувати дитину на шлях праведности й добра лежить передусім на батьках і родинному вогнищі, а далі й на тих усіх, яким дано опікуватися й відповідати за дітей — на душпастирях, учителях, виховниках, опікунах, врешті й на цілій спільноті, без уваги на те, чи окремі її члени мають дітей, чи їх уже виховали, чи ці члени бездітні й чи вони активні в ділянці виховання й навчання.

Скеровувати дитину на правильний шлях, щоб у майбутньому вона не була виставлена на спокусу і вміла активно й успішно протиставитися злому, треба вже з перших днів життя маляти — від колиски. Родинна згода й любов, сприятлива атмосфера в сімейному житті, правильно зрозуміла батьківська любов, що розумно дозволяє дитині на те, що корисне, а забороняє те, що шкідливе, уникання розпещування, розманіжування й потурання дитині в усіх забаганках в ім'я фальшиво зрозумілої батьківської чи материнської любови, це вже перші підвалини формування майбутнього характеру дитини. Уведення розумної дисципліни й упорядкування режиму хатнього життя, вщеплювання пошанування авторитету батьків, це чергові кроки на трудному шляху виховання дитини.

Добір корисних розваг, організованого дозвілля, обмеження часу спостерігання телебачення, відповідний підбір фільмових картин і лектури, зацікавлення, де і з ким дитина товаришує, коли приходить додому, – все те причиняються до виховного процесу. Хто потурає дітям без розбору дивитися на невідповідні, жорстокі й злочинні фільмові програми й картини, хто дозволяє читати їй порнографічні книжки, цей власноручно спихає її на шлях знищення, віддає на поталу спокуси. Що ж бо це за батьки, які замість риби (позитив - добро) дають у руку дитини вужа (гріх - зло)?

В хаті повинна бути добірна домашня бібліотека, часописи й журнали, повинна панувати читацька атмосфера. Дитині треба присвятити час, розмовляти з нею, цікавитися її проблемами, служити їй порадою, а не відпихати, оправдуючися втомою і браком часу, чи байдужістю до круга її зацікавлень.

Коли дитина підросте, обов'язком батьків є післати її до світлички, садочка чи дошкілля, потім записати у школу, що втішається добрим ім'ям, найкраще у цілоденну українську. Вписати дитину до доповняльних українознавчих шкіл, чи курсів, посилати на навчання релігії й рідного обряду, коли дитина в публічній школі, заохотити її стати членом молодіжних організацій та бодай однієї установи, що навчає позашкільних предметів. Таких установ у нас багато і вони радо вітають малих кандидатів. Це — музичні школи, балети, драматичні гуртки і студії живого слова, хори, співацькі ансамблі, спортові дружини, образотворчі студії, гуртки книголюбів. Влітку поєднати приємне з корисним і вислати дітей у вишкільні, відпочинкові, навчально - виховні табори, щоб у крузі ровесників під керівництвом виховників корисно проводили вакаційне дозвілля. Відвідування дітьми мистецьких виставок, музеїв, імпрез і активна в них участь простелить їм правильний шлях у житті. Ті, що відохочують дітей від приналежности до згаданих позашкільних виховно - навчальних згуртувань, стягають на себе вину спокуси. Як приклад такої необачної поведінки дорослих, що керуються позавиховними критеріями, несправедливо гостра критика сценічного виступу дітей з нагоди святкувань 50-ліття літературної творчости Р. Завадовича в Чікаґо, як теж неґативні оцінки концертів дитячого хору „Молода Думка", що „можуть від'ємно впливати на існування, діяльність і розвиток існуючих ансамблів і на організування нових". („Свобода", 28. 8. 76, допис: Хор „Молода Думка").

У присутності дітей не вільно критикувати нещадно національно - громадське і церковно - релігійне життя, його установ і представників. Навпаки, треба підкреслювати їх позитиви, бо хоч вони мають різні недомагання, то діти не доросли до того, щоб розуміти складну проблематику збірного життя. Релігійно-моральне виховання дитини, виконування релігійних практик, ходження до церкви, молитва мають неоціненні вартості, які так влучно підкреслив Т. Шевченко у своєму діялогу з Матір'ю - Україною: „Чи ти вранці до схід сонця Богу не молилась? Чи ти діточок непевних звичаю не вчила?" („Розрита могила"). Поет вважав, що занедбання цих обов'язків стало причиною втрати незалежности України.

Хоч всі ці виховні заходи вимагають часу, посвяти, труду, самовідречення і матеріяльних коштів, бо, як каже пословиця: „Дитину ховати — то камінь глодати", все ж таки у наслідку батьки переконаються, які позитиви приносить дбайливе виховання молодого покоління для них і для суспільства. Батьки матимуть чисту совість, що зробили все, що було в їх силі, щоб їхні наслідники не стали жертвою спокус. І коли навіть всі ці заходи, труди й добра воля деколи підуть намарно, то батьки і відповідальні за виховання люди матимуть чисту совість, що не з їхньої вини й занедбання сталося небажане.

Тоді й не попадуть у стан розпачу, що може довести їх до думки „прив'язати собі млиновий камінь до шиї і потонути в глибинах моря". Бо й найкращому сівачеві трапиться, що на його дбайливо приготованій і засіяній чистим зерном ниві виросте бур'ян...

К. Крупський

НАЦІОНАЛЬНА ОСОБИСТІСТЬ В ПОГЛЯДІ ДИСИДЕНТА-РОСІЯНИНА

7

Автор переконливо перестерігає світ, кажучи, що легковаження цієї загрози може коштувати світ таку ціну, яку заплатила Росія. Роздумуючи над загрозою, яку світові несе інтернаціоналізм, автор ще раз повертається до значення націоналізму. Він каже, що намагання впровадити деструктивну абстрактність під прапором інтернаціоналізму в історії завжди доводило до спотворення і звихнення живучої дійсности та приносило такі самі страшні реакції. Він каже, що має на гадці феномен, знаний як націоналізм, початки якого досі не вповні вияснені. Борисов каже, що було б помилковим уважати, що націоналізм є рефлексією, яка, як більшість його прихильників кажуть, постає лиш тоді, коли національне життя стає перед загрозою розпаду. Це означало б, що націоналізм не має власного існування і є тільки рефлексією іншого феномена, а тому мусить зникнути після того, як умовини, що викликали його, вже більше не існують.

Добре відомим історичним фактом є те, що націоналізм існує в країнах, які не знаходяться ні під внутрішньою, ані під зовнішньою загрозою. Загроза національному існуванню і національне пониження, в якій не було б формі, тільки роздражнюють національні почування, і в такому стані полягає його особлива природа, яка, однак, не є помітною універсально і тільки, коли життя повертається до нормального, його риси стають чіткішими.

Націоналізму не треба утотожнювати з національними почуваннями, як це часто трапляється. Ці останні вже більше не є його знаряддям. Понад усе націоналізм є ідеологією, яка спрямовує існуючі елементи національних інстинктів в особливе русло. Ця ідеологія починається з концепції експльозивної ваги родових характеристик даної раси і доктрини її вищости від усіх інших. Очевидно, така сама концепція у формі себелюблених інстинктів існувала в дохристиянському світі. Вона причинилась до створення національної свідомости в християнській ері, а стала ідеологією щойно тоді, коли принципи християнства почали дробитись та іти в забуття.

Автор пригадує, що він вже дискутував докладніше те, як християнство уважає людство, а саме: як одиницю в природі, але як множину в особистості, і що кожна особистість має абсолютну вартість. Він додає, що націоналізм також як і універсалізм спотворює це відношення запереченням абсолютности кожної національної особистости, проте він має свої власні дороги, щоб дістатись туди. Він не так, як раціоналістичний чи матеріялістичний універсалізм, робить все, що може, щоб втримувати концепцію національної спільноти і щоб йому не перешкоджали соціологічні чинники. Однак, втративши початкові соціологічні християнські концепції цієї спільноти як особистости, він є змушеним шукати її не вгорі, а під поверхнею соціологічного національного життя; і націоналізм знаходить цю спільноту в кровних зв'язках нації і в спорідненні, ставлячи ці расово природні відчуття в серце його ідеології.

Усі ті риси національної особливости, які заманіфестовані в історії народу, і які з певних причин виявляються найбільш побажаними для пропонентів націоналістичної філософії, уважаються отриманими з цього расового чинника та з самої його природи. Однак, автор уважає ці риси історично обмеженими, і як приклад цього пригадує теорію, згідно з якою автократія і православіє були зовнішніми атрибутами російської національности, а усе разом творило принцип нероздільної трійці. Другим таким поглядом було те, що кріпацтво було одною з невід'ємних рис російського народу. Таке переконання, каже Борисов, ще існує серед старих російських націоналістів як в самій Росії, так і на Заході.

Автор згадує деякі неґативні прикмети націоналізму, які, каже він, є подібними чи спільними з тими, які має універсалізм, і тому ці дві ідеології так ненавидять себе. Він каже, що як в цій системі щось іде зле, то джерела того зла можуть добачуватись у занечищеній расі народу і т.п.

Зовсім ясно, що тут він має на увазі ще пам'ятну історію з німцями. До цього місця (за малими спірними місцями) автор досить речево розглянув природу націоналізму. Він елоквентно висловив аналізу дуже складних явищ. Що правда, ці погляди для нас не нові. Новим є це, що автор зріс і виховався в системі, яка поза своїми стандартно спрепарованими поглядами на ці явища не визнає і не толерує інших поглядів. За це автор заслуговує на признання, але це ще не все, бо в передостанньому абзаці свого есею автор висловлює гадку, з якою ніяк не можемо погодитись. Він пише: „Ми хотіли б закінчити цей есей тим, чим ми почали, а саме: що Росія дійшла до нерозпізнаного пункту. Нині ми усі маємо відповідальність за відновлення національної свідомости, яка ще є фраґментарною та розсіяною. Найбільша відповідальність лежить на християнах, які не тільки можуть, але мусять взяти участь в цій важливій духовій праці. Принижений і заглушений російський нарід, як ніколи досі, потребує свідомости себе і своєї особистости, щоб вільно вибрати його історичну дорогу".

Автор робить враження вдумливого аналіста порушених складних світоглядових течій. На жаль, при кінці не міг додержати послідовности. Якої ще національної свідомости бажає він для народу, який безжалісно винародовлює стільки народів?

Борисов закінчує свій есей висловом неназваного російського філософа: „Нам було призначено дати світові яскравий приклад „божевілля", до якого дух теперішньої освічености може довести людей, але ми також зобов'язані винайти можливо найсильніший антидот проти цього духа".

Дехто із західньо-европейських знавців уважає книжку „Із-под-ґлиб" твором історичної вартости. В осуді тих знавців цей твір є таким не тільки тому, що його автори це визначні інтелектуалісти, але й також тому, що ці ав-

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Прощання літа

(М. Понеділкові — в день благословення нагробника)

У відкритті осіннього сезону Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, що відбудеться через тиждень - два вже в новій клюбовій домівці, на превеликий жаль не візьме цим разом участи наш незабутній друг, Микола Понеділок... Ще за покійного нашого голови Бориса Павловича Ржепецького завелася в нас традиція, що новий осінній сезон починався вечором повакаційних споминів, або — прощанням літа, під час якого учасники п'ятницевої програми ділилися з присутніми своїми враженнями, спостереженнями чи споминами з вакацій.

Такий „вечір", звичайно, майже ніколи не обходився без участи „двійняків", — як нас шановна публіка деколи називала. Зокрема друг Микола, мандруючи протягом літа по різних відпочинкових оселях чи по літніх таборах молоді, де завжди бував улюбленим гостем, — привозив з собою до Ню Йорку повні міхи спостережливих, чи то веселих, чи настроєво - сантиментальних „придибашок" і повними жменями ділився ними з членством Клюбу... Літо 1975-го року — це було останнє його літо. Микола вже почував себе погано і не проявляв охоти ані бажання мандрувати, як колись, по оселях чи таборах, і взагалі не хотів виїжджати з міста. Проте, на вечорі повакаційних споминів у ЛМКлюбі він таки був і прочитав нам прекрасний репортаж про свої останні, як потім виявилось, вакації, проведені в... Ню Йорку.

Микола Понеділок на свій спосіб любив Ню Йорк, хоч це ніколи не відбилося в його літературній творчості. Жадного „великого" вікенду на Союзівці, „Верховині" чи в Гантері він не відсидів до кінця. Зараз на другий день після нашої суботньої програми, вже його „тягло" до Ню Йорку і він вигадував різні, сміхотворні нераз причини, чому йому обов'язково треба туди їхати!.. Магнетичну, притягаючу силу мав для нього Бродвей з його театрами, Метрополітальна опера й Карнеґі Голл з концертовими виступами світової слави солістів, гастролі найкращих американських і закордонних оперних чи балетних ансамблів, міжнародні фільмові фестивалі, концерти в нюйоркських парках, на відкритому повітрі...

„І в такому, здавалося б, нецікавому і відштовхуючому місті, як Ню Йорк, можна цікаво та з користю провести вакації", — така моральна наука випливала з репортажу друга Миколи Понеділка, прочитаного рік тому на останньому вечорі повакаційних споминів, з його, Миколиною, участю, в Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку.

Ікер

Михайло Біда

Українсько-Американська Фундація в пам'ять Романа В. Смука

(9)

Ми знаємо, що в періоді Другої світової війни і по її закінченні в Західньому світі не все сприяло нам, через вплив постійної, інтенсивної й наполегливої пропаґанди, що її вели проти нашого українського народу всякої масті наші запеклі вороги, які в своїй люті та ненависті до українського народу старалися пришивати нам зовсім необґрунтовані й несправедливі клейма, включно з коляборацією з ворогами. Такі тоді були часи страшної Голґоти для українського народу, а в основному для нас, українських скитальців. Тож можна собі уявити, в яких умовах та несприятливій політичній атмосфері приходилося працювати амбасадорові нашої справи? Скільки тоді вимагалося вправности дипломатичного хисту, тактовности та вирозумілости й доброї волі, щоб переконати тих, що в своїй легковірності повірили брехливій пропаґанді наших ворогів, хоча це було безпідставне та безглузне очорнювання нас.

Свято „Тижня Української Культури" відкрили промовами насамперед голова ЦПУЕ ред. В. Мудрий, а опісля представник ЗУАДК на Европу дир. адв. Р. І. Смук. Цей „Тиждень Української Культури" був зорганізований на те, щоб показати світові українські культурні цінності. Програми „Тижня Української Культури" складалися з концертів хорів, театральних вистав, балетних вечорів, показів народних виробів і виставок образотворчого мистецтва. Організаторам ця імпреза вповні вдалася, чого доказом були замітки в чужинецькій пресі та слова признання визначних чужинецьких гостей. Такі імпрези „Тижня Української Культури" тоді відбулись у місяці квітні 1948 р. також і по більших українських таборах у Німеччині. („Звідомлення ЗУАДК з діяльности в Західній Европі за 1948 рік", Мюнхен, 1949, стор. 28).

Тут ще треба згадати, що чужинецькі визначні гості, що були присутні на тій імпрезі, були дуже захоплені, а голова канадської переселенської Місії, побачивши здобутки багатої української культури, відразу пообіцяв дати дир. ЗУАДК на Европу адв. Р. С. Смукові — 100 віз, які дозволили на переселення українців у Канаду. Дотримуючи даного слова, цей канадський консул дав багато більше, ніж 100 віз для українців.

ЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ ФУНДАЦІЇ В ПАМ'ЯТЬ РОМАНА ВОЛОДИМИРА СМУКА В ЧІКАГО ДЛЯ УКРАЇНЦІВ У ЗСА І ДІЯСПОРІ

Коли говорити про значення Фундації в пам'ять Романа В. Смука в Чікаґо для українців у ЗСА і діяспорі, то приходиться відмітити, що вона для нас, українців, має величезне значення не тільки тим, що з її допомоги будуть користати українці чи українського походження талановиті особи. Вона — ця наша Фундація, є чимсь більшим, ніж лише назвою, що вона українська. Основна суть її полягає в цьому, що вона має і буде мати повсякчасно і назавжди українську управу, до якої чужинці не мають доступу тому, що ця Фундація є власністю усього українського народу.

І навіть, якщо б у майбутньому не було допливу свіжої еміґрації з різних земель України, то все таки вона залишиться під управою людей українського походження, і наші брати по крові будуть з неї користати. Досвідчений та блискучий юрист адв. Роман І. Смук, засновник і фундатор тієї інституції, довго застановлявся над тією справою. На тему тієї справи він вів довгі і затяжні переговори з різними компетентними особами, знавцями дотичних справ. Він також договорювався з деякими університетами, які дуже радо погоджувались створити український відділ, але... очевидно під зверхністю даного університету.

Але адв. Роман І. Смук, як визначний юрист, що визнається в усіх правних формулах, дійшов до висновку, що найкраще і найбезпечніше заложити ні від кого незалежну публічну українську Фундацію. Тож, засновуючи українську Фундацію, він взорувався на литовській публічній Фундації у Чікаґо, яка є найкращою запорукою залишитись назавжди під литовським керівництвом, що, фінансуючи свою талановиту молодь, буде мати нагоду та більше можливостей спрямовувати її в русло національного виховання, і таким чином є більша запорука, що та їхня молодь заховає свою мову, культуру та ідентичність.

У зв'язку з цим усі свідоміші й патріотично наставлені литовці в Америці вважають цю свою Фундацію за їхню національну матеріяльну базу, з якої повинні черпати життєдайні соки ті культ-освітні надбудівки, що зацікавлені у вихованні їхньої молоді. Тому вони щедро її фінансують як готівкою, так і дотаціями, записуванням на цю фундацію різних матеріяльних вартостей таких, як нерухомості, небто будинки, парцелі, фарми тощо.

Тож ми, українці, в подібній справі також повинні взоруватися на литовцях і в міру можливості наслідувати їхні шляхетні, добрі та практичні заміри, які спрямовані не тільки на вишколювання молоді, але також і для того, щоб затримати їх для добра своєї національної спільноти.

Як ми вже знаємо з попереднього, то Українсько-Американська Фундація імени Романа В. Смука в Чікаґо є заснована в пам'ять покійного інженера нуклеарної фізики, сина відомого адвоката Романа І. Смука — сеньйора. Ця Фундація є публічною Фундацію і зачартерована в стейті Ілліной. Основним завданням тієї Фундації є не тільки забезпечувати стипендіями незаможних талановитих студентів українців та українського роду, але також допомагати всяким дослідним інститутам, які займаються українською культурою, історією, мистецтвом і т.д. Також допомагати українським національним музеям, бібліотекам, авторам, що публікують свої наукові твори та різні праці у формі книжок із ділянки науки, літератури тощо. В основному з фондів тієї Фундації може користати кожний українець чи неукраїнець, який відповідатиме вимогам статуту Фундації: охороняти, розвивати і продовжувати українську культуру і науку.

ХРЕСТ-ПАМ'ЯТНИК ДЛЯ МЕРТВИХ, ДЛЯ ЖИВИХ І НЕНАРОДЖЕНИХ...

Написала Людмила Волянська

В пасторальному Орандж кавнті Нюйоркського стейту, коло містечка Гамптонбургу поблизу Гошен, на понад трьох сотнях і сімдесяти акрах колись фармерської землі, розкинулись широко посілості Української Католицької Церкви — Стемфордської дієцезії. Цю землю, високоположену й мальовничу, набув для потреб своєї пастви Владика Йосиф Шмондюк п'ять років тому з ясною візією майбутнього — тут має незабаром стати величавий відпустовий релігійний центр, присвячений почитанню Діви Марії-Матері Божої, каплиця з репліками наших чудотворних ікон і культурно-релігійний центр, а передусім тут вже існує і розбудовується великий католицький цвинтар, бо брак його гостро відчували вірні Католицької Церкви в ЗСА, які ховали своїх рідних у приймах по чужих, хоч і як гостинних кладовищах.

Цю пекучу потребу власного місця вічного спочинку вирішено, отже, п'ять років тому, а тепер прийшов час відзначити й прикрасити його в найбільш відповідний і мистецький спосіб, і при тім в найбільш тривалий і патріотично-український, та такий, щоб поховані тут лежали під омофором славної нашої релігійної й світської минувшини — під Хрестом-Пам'ятником рідкісної краси.

Кілька тижнів тому тут, у Гамптонбурзі, почалася будова небуденної споруди — будівництво головного цвинтарного хреста, який на бажання Владики Йосифа має так і називатися: Хрест-Пам'ятник.

Будова його щойно завершилася, а всі, що бачили цю прегарну й небувалу споруду, якраз і підкреслюють її унікальність, небуденність.

Чому небуденна споруда?

Щоб відповісти на це питання, треба повернутися на декілька років в минуле, коли стемфордський єпископ Владика Йосиф Шмондюк доручив нашому відомому архітектові Аполінарієві Осадці споруду цвинтарного хреста. За бажанням Владики Йосифа цей хрест повинен би бути пов'язаний з українською спадщиною, щоб він символізував часто вживане у нас мотто „Бог і Україна". У висліді творчого мислення архітекта Осадци, разом з Владикою Йосифом та його співробітниками, постав проєкт, — як це на початку названо, — Хреста-Пам'ятника.

В центрі круглого травника, оточеного асфальтовою дорогою і на осі входової цвинтарної брами піднімається цей Хрест-Пам'ятник, опертий на кількох базах-ярусах, поставлених один на одного, які зменшуються знизу вгору. Про ці прегарні й незвичайно оздоблені бази треба окремо згадати.

Відразу із зелені трави виростає підстава з чорного ґраніту, тридцять дві стопи в квадраті, до якої підходиться з чотирьох сторін широкими сходами. Посередині цієї підстави ще три ґранітні ступені, а на них перша, одинадцять стіп в квадраті і приблизно шість стіп заввишки, база з білого мармуру. На цій основній мармуровій базі-ярусі надбудовуються одна на одну ще дві бази: одна п'ять стіп в квадраті і три з половиною стопи заввишки, а друга й остання — чотири стопи в квадраті й висотою приблизно п'ять стіп.

Ціла споруда буде підніматися тридцять сім стіп понад землею.

Та в чому ж тут небуденність?

А в тому, що ці бази, на яких пишається символ християнства — хрест — це не тільки звичайні брили білого мармуру, — їх стіни оздоблені сценами з української історії. Барельєфом, вирізьбленим з найбільшою, подиву гідною мистецькою докладністю і красою. На них подані історичні події, постаті й символи нашої Дорогої України.

Зачнім від першої найбільшої бази:

На стіні, зверненій до входової брами, зображене Хрищення України (фото ч. 1). Посередині князь Володимир Великий, поруч нього — княгиня Ольга. По їх правиці духовенство; по лівій руці — княжі воїни. Перед ними, у Дніпрі, український люд приймає Тайну Хрищення.

Три інші стіни репрезентують три окремі доби української історії: княжу, козацьку й новітню.

Княжу добу зобразує сцена прийняття папських делеґатів королем Данилом. Вони привезли йому папську королівську корону. Король Данило сидить на троні в оточенні свого духовенства, бояр і воїнів, а перед ним папські делеґати підносять йому цей великий, заслужений дар (фото число 2).

Тріюмфальним в'їздом Гетьмана Хмельницького до Києва зображена козацька доба. Гетьман Богдан на коні, поруч нього його син, молодий Хмельниченко; за ним славні полковники. Здобуті ворожі прапори топче кінь Хмельницького. Богом даного Богдана вітає із сходів храму київський митрополит в оточенні духовенства. Він благословить Гетьмана-переможця. Довкола кияни: чоловіки, жінки, діти. Увесь образ променює тріюмфальною радістю (фото ч. 3).

Новочасну добу символізує триптих за проєктом мистця проф. Петра Андрусева, який був мистецьким дорадником проф. Уґо Мацеї, італійського різьбаря, який теж різьбив пам'ятник Шевченка перед Українським Католицьким Університетом у Римі та іконостас у храмі св. Софії там же (фото ч. 4).

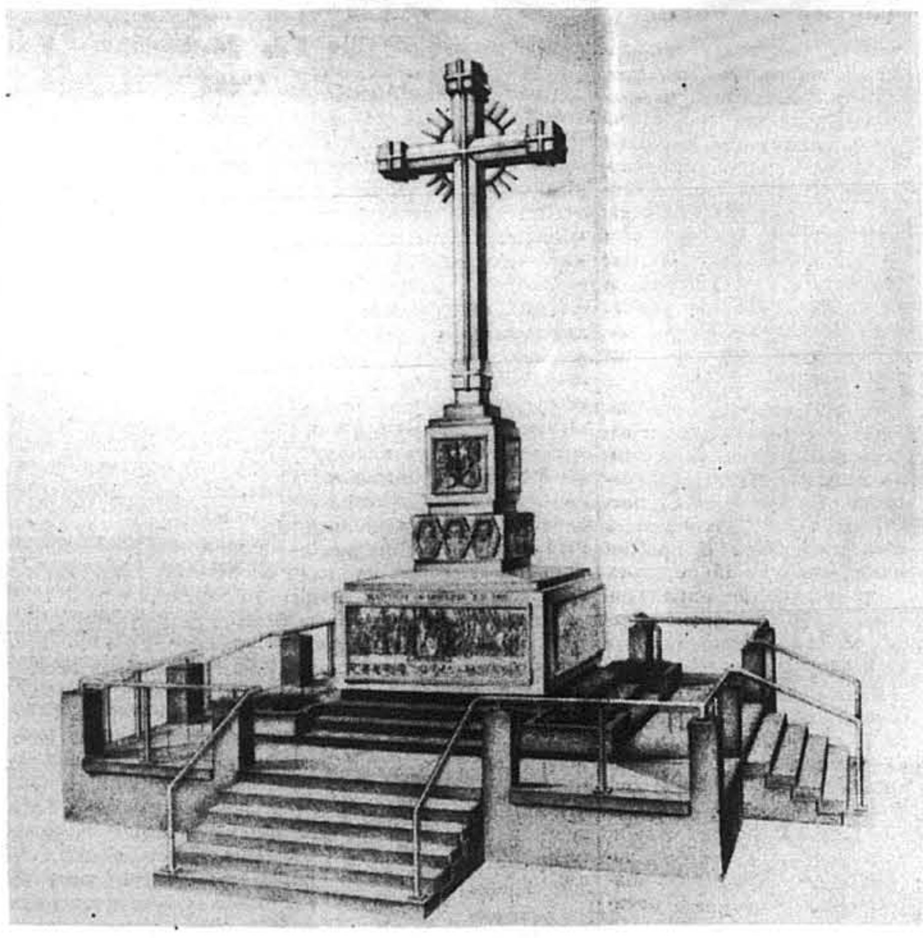
Середина триптиху — проголошення Четвертого Універсалу. Урочистістю оповита Софійська площа; безліч народу, море голів. На трибуні проф. Михайло Грушевський в оточенні його кабінету. Один з членів уряду читає Універсал. Праворуч і ліворуч від цієї головної сцени — дві інші частини триптиху: вони символізують змаг двох віток українського народу за волю і незалежність. Одна з них зображує бій під Крутами, друга — бій на Маківці.

Наступна менша база присвячена не історичним подіям, а великим постатям з історії України, Української Католицької Церкви й української літератури. На чотирьох стінах розміщено по три портрети, які теж різьблені в мармурі. Перші три портрети належать Блаженнішому Патіярхові Йосифу Сліпому, Слузі Божому Митрополитові Андреєві Шептицькому і о. Маркіянові Шашкевичу (фото ч. 5); три наступні зображують Митрополита Константина Богачевського, Єпископа Сомера Ортинського і монс. Августина Волошина (фото ч. 6), всі вони репрезентують Українську Католицьку Церкву.

Князь Ярослав Мудрий, Гетьман Іван Мазепа та Головний Отаман Симон Петлюра репрезентують державних мужів з княжої, козацької й новочасної доби (фото ч. 7.).

Велика Трійця: Тарас Шевченко, Леся Українка та Іван Франко репрезентують українське красне письменство (фото ч. 8).

На найвищій базі під самим хрестом, на стіні, поверненій до входової брами, пишається державний знак України — Тризуб (фото ч. 9), на тлі гербів чотирьох земель України. На другій стіні — образ українського святого, священномученика Йосафата (фото ч. 10), а на третій — образ, що символізує Берестейську Унію (фото ч. 11). На останній, четвертій стіні — алегорична картина: на фоні українських церков удалині перші українські поселенці зближаються до статуї Свободи, до їхньої нової батьківщини, Америки, що сталося сто років тому (фото ч. 12). І все це завершене білим мармуровим хрестом.

ХРЕСТ – ПАМ'ЯТНИК

(Проєкту арх. Аполінарія Осадци)

Фото — ч. 1.

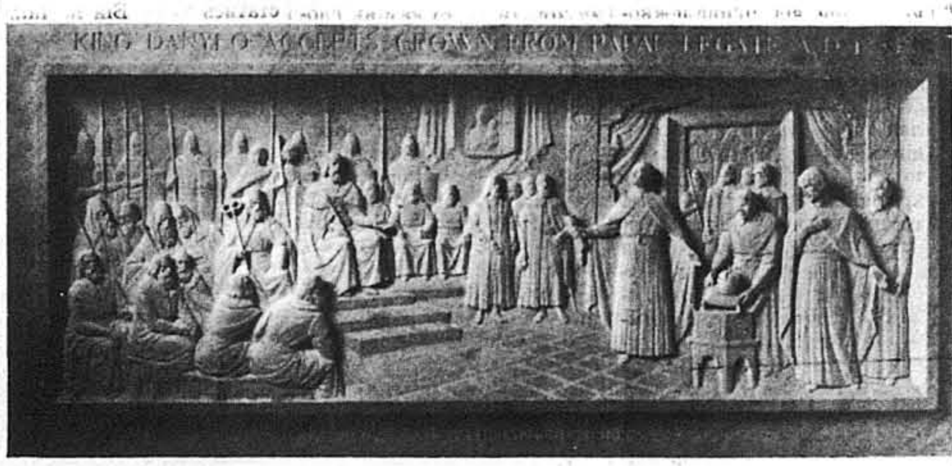

Фото — ч. 2

Фото — ч. 3

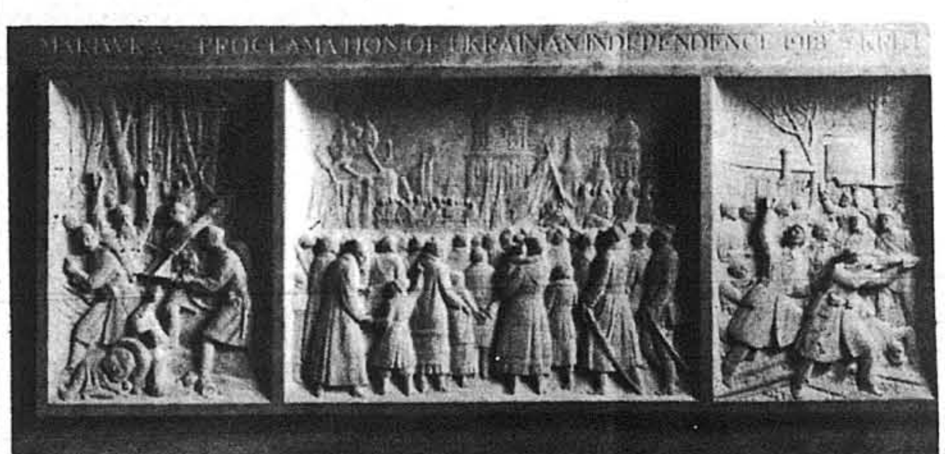

Фото — ч. 4

Годі словами сказати все, що діється на цих плоскорізьбах. В гармонійнім пов'язанні тут безліч осіб в різноманітних строях різних періодів, в різних акціях життя, а передовсім почуття, що це наша рідна історія, різьблена в мармурі, назавжди свідчитиме грядучим поколінням: „Що ми?... Чиї сини? Яких батьків?"... (Т. Шевченко).

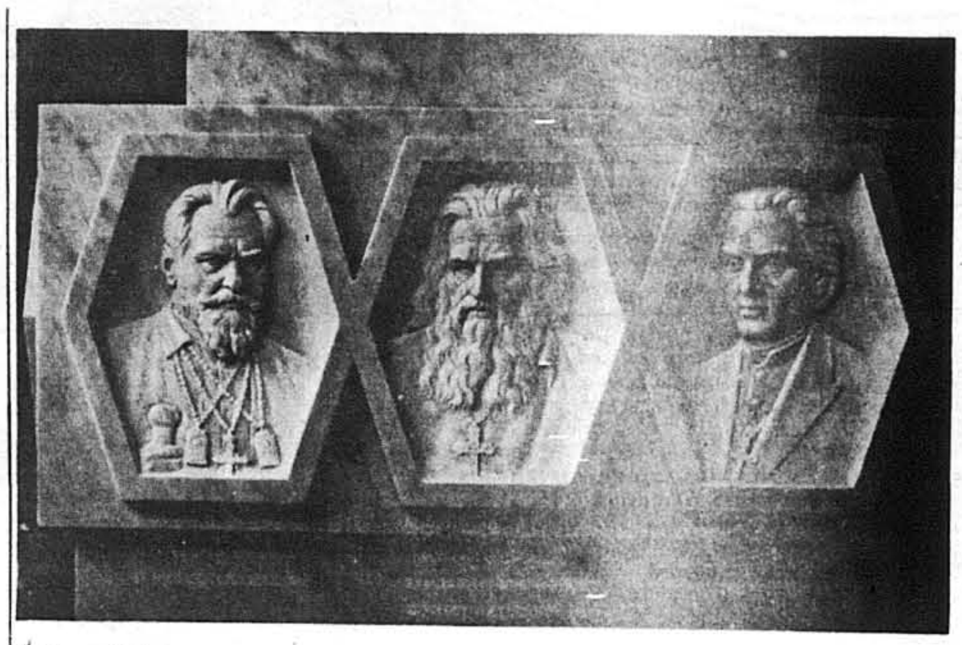

Фото — ч. 5

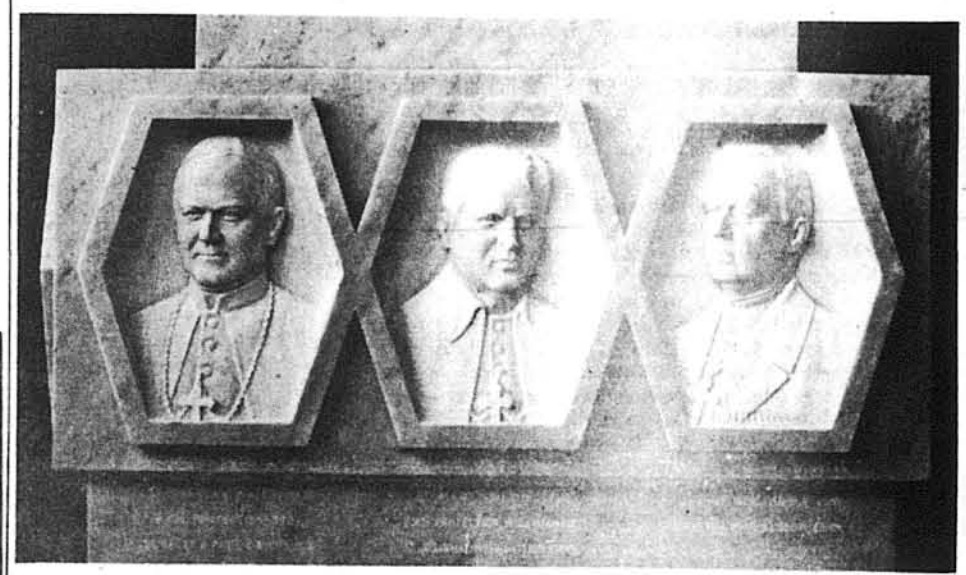

Фото — ч. 6

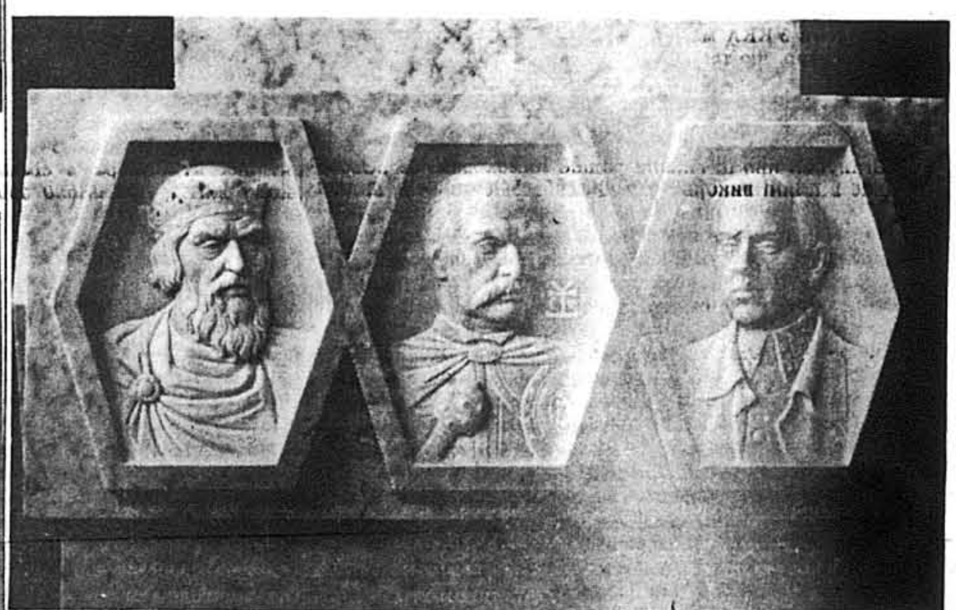

Фото — ч. 7

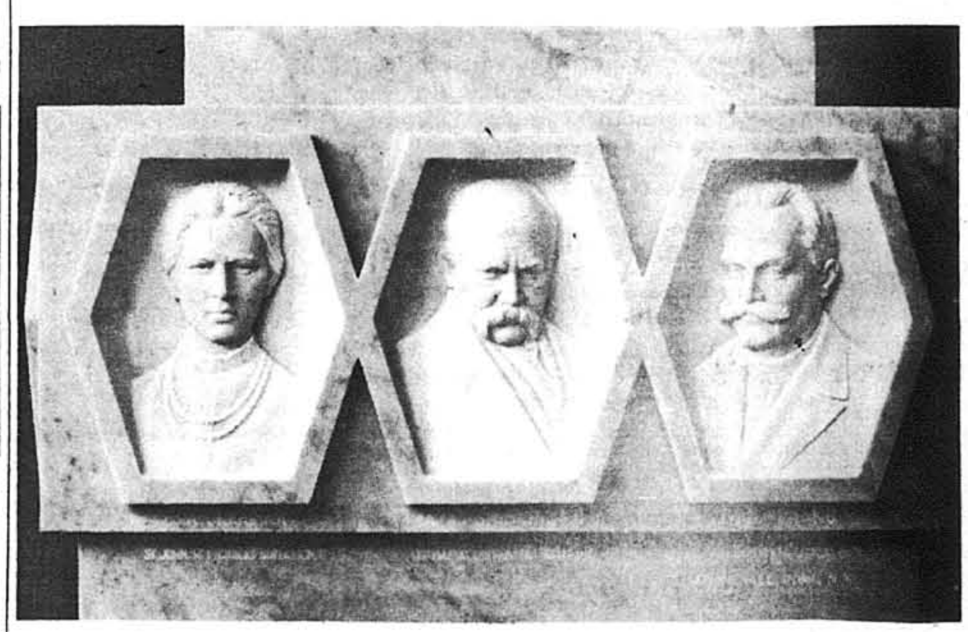

Фото — ч. 8

Не можна уявити собі більш відповідної хвилини для цього почину, вартість якого ще не можна достатньо оцінити, це ж бо цього року обходимо поруч двістіліття ЗСА ще й століття українського поселення в цій вільній країні. Тому цей Хрест-Пам'ятник на цвинтарі св. Духа в Гемптонзбурзі, що за візією й почином нашого улюбленого Владики саме тепер стає дійсністю, буде вічним пам'ятником цих двох історичних подій.

(фото — Шевченко)

Владика Йосиф розповідає

На Хресті-Пам'ятнику утривалимо пам'ять про тих, які залишили нам велике „достояніє", велике насліддя, велику спадщину... Спадщину релігійну — найвищу ціль життя — Славу Божу... І земські цілі, освячені релігійною ціллю, серед них — культура людства, культура України. Її творили великі українці, що їх обличчя й постаті вирізь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ХРЕСТ-ПАМ'ЯТНИК...

(Закінчення зі стор. 3-ої)

блені у мармурі на Хресті-Пам'ятнику. „Такий пам'ятник називається Кенотафа, бо тіла (цих людей) не спочивають тут, але їх образи на пам'ятнику мають пригадувати нам наше релігійне й національне спадкоємство. Одиниці і нарід, що ігнорує свою історію, — каже Владика, — є ослаблений і не потрапить далі й вище розвиватися. Такий нарід не гідний своїх історичних мужів!"

І Владика певний, що посвячення Хреста-Пам'ятника, яке заплановане на 26-го вересня цього року, буде справжнім всенародним здвигом всіх католиків-українців (і їхніх братів-православних), бо в той день, що його сотворить Господь, всі ми святкуватимемо аж п'ять (шість) визначних подій в житті українських поселенців на цій американській гостинній землі: 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення, 20-ліття Стемфордської Епархії, 5-річчя нашого епархіяльного цвинтаря св. Духа і, — про це не каже сам Владика із скромности, — але скажемо ми: 20-річчя єпископських його свячень і 15-ліття єпископа Шмондюка на владичому престолі в Стемфорді — час, який був кир Йосифом ужитий надзвичайно конструктивно, — згадати б хоча його заходами й невтомністю збудовану нову Колеґію Семінарії св. Василя в Стемфорді та велику кількість Божих церков скрізь в дієцезії, що охоплює сім східніх стейтів ЗСА — т.зв. Нову Англію.

Архітект-мистець Хреста-Пам'ятника Аполінарій Осадца

Це був щасливий збіг обставин, що Владика поділився своїм завдушевним пляном-бажанням якраз з такою компетентною в цій царині особою, яким є без сумніву, — архітект інж. Аполінарій Осадца, — він же архітект майбутнього Храму св. Юрія в Ню Йорку, що якраз споруджується, і він же майстер багатьох імпозантних споруд по багатьох містах і містечках Америки.

Кілька разів і тепер інж арх. А. Осадца відвідав редакцію „Свободи", кожний раз зі справою діловою, але з особливим сантиментом він говорить про своє „громадське навантаження" — плянування, проєктування, всі турботи (а їх — леґіон!) і догляд над здійсненням будови Хреста-Пам'ятника. Осадца був у Римі, — бо там виконувалися всі різьби професором Уґо Мацеї, (який теж приїздив кілька разів сюди). Професор Мацеї є неперевершеним майстром свого діла, про що переконається кожний, хто бачив і бачить його роботи, — конферував з мистецькими дорадниками, насамперед мистцем Петром Андрусевим, який є особливо знавцем нашого історичного минулого, з проф. Василем Ленциком та іншими. Треба не раз було удаватися до спеціялістів — і робити коректу всіх сцен з точки погляду історичної вірности. Навіть треба було бідувати без знання... італійської мови, коли доводилося розмовляти з контрактором-італійцем, що будує пам'ятник тут і жадної мови, крім італійської не знає.

Але вдоволення з добре зробленого діла в нашого архітекта величезне: „Чи може бути більш шляхетна контрастова рівновага, як білий мармур і чорний ґраніт? Співвідношення цих брил тяжкого каменю має справді найбільш вишуканий і елеґантний характер". І ми погоджуємося з мистцем радо: і я і його дружина Таня Осадца, яка теж мистець і „суворий" (поблажливий) критик багатьох талантів свого чоловіка, серед яких вміння гарно співати і дуже цікаво оповідати — займає не останнє місце. Тому дві наші візити до місця спорудження Хреста-Пам'ятника минають блискавично.

Ми милуємося гарним погідним днем; сонцем залитим зеленим полем; кипучою діяльністю робітників, які обкладують масивними плитами з чорного блискучого ґраніту імпозантну основу пам'ятника; слухаємо пояснень галантного архітекта; відвідуємо місця спочинку таких визначних громадян, як бл.п. о. совітник Николай Вояковський; д-р Іван Макух (1872-1946), адвокат, посол, сенатор, секретар внутрішніх справ ЗОУНР і УНР, проф. д-р Микола Чубатий, о. И. Скульський, багато могил оо. Василіян та кількох інших, яких зналося в житті; і чекаємо на приїзд Владики. Коли ж Його Ексцеленсія над'їхав, у нас було бажання майже висловитись і побажати цьому гарному і достойному тепер цвинтареві так, як це зробив водушевлений привабливістю цвинтаря заступник головного предсідника УНСоюзу адв. Іван Флис при нагоді посвячення підвалин під Хрест-Пам'ятник в минулому році. Він висловив побажання, щоб цвинтар св. Духа тепер швидше... заповнювався. Очевидно — це жарт, але з чистим серцем можна тепер побажати тим католикам, кого небо кличе по вічну нагороду, щоб вони приходили на вічний спочинок на цей уквітчаний чудовою прикрасою цвинтар, замість іти до чужого. Тут, над цим власним кладовищем Стемфордської Дієцезії височіє величний і одноразовий Хрест-Пам'ятник, краса і цінність сам у собі і окраса цієї нашої Обителі Спочилих, як справжній візіонерський дар нашої Церкви для мертвих, і живих, і ненароджених!

Фото — ч. 9

Фото — ч. 10

Фото — ч. 11

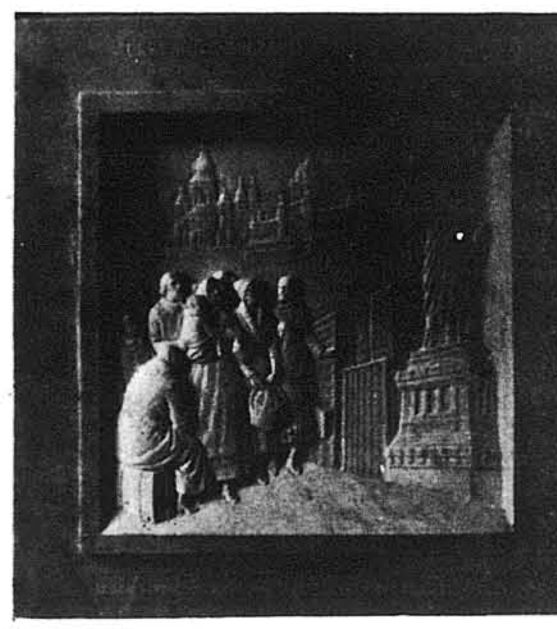

Фото — ч. 12

ГРОМАДЯНИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ділянці зовнішньої політики ми бачимо виразну потребу змін. З'єдинені Стейти постепенно втрачають становище захисника волелюбних сил у світі, а зате колоніяльна й експансіоністична Росія здобуває все нові позиції в світі як економічна й військова надпотуга. ЗСА нещодавно програли важливу війну вперше у своїй історії, в той час коли сили комуністичної тиранії та тоталітарної диктатури спритно використовують національно-визвольні рухи в цілому світі, помимо цього, що ці рухи по своїй природі воліли б мати З'єдинені Стейти за свого союзника. Сьогодні, коли націоналізм є рушійною силою в усьому світі, підхід з позиції велико-потуги та захованого всесвітянства є перестарілою концепцією.

Підписання Гельсінкської декмярації минулого року було невдалим політичним актом нашого уряду, тому, що цим актом ми злеґалізували заходи російських колоніялістів щодо сконсолідування їхнього поневолення десятків націй в Совєтському Союзі й в центральній Европі. Західні нації безумовно визнали в Гельсінках тоталітарний комунізм за свого партнера нарівні з демократичними, законними, конституційними системами. У висліді, волелюбні стремління у всьому світі зазнали поразки.

Ми вважаємо, що згідно з духом 200-ліття розцвіту національної незалежности З'єдинених Стейтів, доцільні й необхідні нові далекойдучі ініціятиви в зовнішній політиці. Згідно з нашими демократичними і республіканськими традиціями, президент, який буде вибраний в листопаді, повинен проголосити безкомпромісову поставу нашого уряду проти російського колоніялізму і тоталітарного комунізму. Ми рішуче відкидаємо подвійне мірило, що характеризувало досі американську політику в цій ділянці: піддержку, наприклад, антикомуністів і Чіле, Португалії та Італії з наміром запобігти включення цих країн до російської імперії, і відсутність будь-якої піддержки антиколоніяльним і антикомуністичним рухам в Україні, Литві, Кубі, Східній Німеччині, Грузії, Болгарії, Румунії, Туркестані і в інших уярмених націях. Ми переконані в необхідності політики, основаної на принципі і національної незалежности в цілому світі, а не лише в сфері, що є поза російським пануванням.

З цієї причини ми проголошуємо наше рішення давати піддержку лише тим кандидатам на президента З'єдинених Стейтів і до Конґресу, які піддержать змагання до національної незалежности всіх народів, а саме: Азербайджану, Албанії, Анґолі, Білорусії, Болгарії, Вірменії, Грузії, Естонії, Козакії, Куби, Латвії, Литви, Мадярщини, Монголії, великої частини Німеччини, Польщі, Румунії, Сербії, Сибіру, Словакії, Словінії, Туркестану, України, Хорватії, Чехії і також націй південно-східньої Азії. Політика детанту, що не лише визнає але й закріплює поділ Европи на західній сектор незалежних національних держав і східній сектор поневолених колоніяльних провінцій в російській імперії, мусить бути замінена політикою рівнорядного трактування всіх народів Европи. Це означає, що ЗСА будуть піддержувати сили волі не лише в Західній Европі, але також в Середній та Східній Европі, включно з тими націями, котрі уярмлені в СССР. Уряд ЗСА повинен виразно заявили, що він вважає СССР за російську імперію, в якій неросійські нації насправді є в становищі колонії.

Потрібна також основна перевірка нашої політики в Об'єднаних Націях. ОН стали останнім часом форумом російської комуно-імперіялістичної пропаґанди і політики, в той час, коли ЗСА є в ідеологічній і політичній дефензиві. З тієї причини, ми бажали б побачити зміну на творчу політику, основану на принципі розкриття російського імперіялізму. ЗСА мусять домагатися, щоб національно-визвольні рухи народів поневолених Росією і комунізмом отримали статус постійних обсерваторів. Треба вести без перерви заходи викривання маріонеткових делеґацій, які не репрезентують суверенної волі даних народів, а лише політику російських володарів.

Ми вважаємо, що Президент і Конґрес повинні трактувати ці нації, з яких ми походимо, нарівні з тими націями, котрі сьогодні отримують від ЗСА упривілейоване трактування. Потрібно наголосити таку політику, що допровадить до визволення цих націй.

Відносно державної оборони, військова концепція ЗСА є в гармонії з політикою детанту. Це означає повільний але постійний відступ в цілому світі в обличчі конфронтації зі зростаючою совєтсько-російською експансіоністичною військовою потугою. Американські військові пляновики здається не винесли жадних лекцій з Куби, В'єтнаму і Анґолі. Російська збройна потуга зростає і збільшується зокрема тому, що Москва включає ширшу скалю засобів і в першу чергу використання для своїх власних цілей національно-визвольних повстанських рухів, які діють поза межами завойованих Росією націй.

Помимо цього, що ми піддержуємо нуклеарну стратегію здержування Совєтського Союзу, ми рівночасно закликаємо включити до національної військової політики ЗСА піддержування національно-визвольних рухів уярмлених націй, трактуючи їх як аванґардну частину волелюбних стремлінь народів.

Торгівля з російськими імперіялістами і комуністами повинна бути трактована не лише з точки зору прибутків, але також як засіб проти поневолення і колоніялізму. Інтервенційну торговельну політику примінюється до Родезії, але чому подібної політики не примінюється супроти російських колоніялістів і комуністичних режимів?

Ми переконані, що наш уряд ігнорує долю уярмлених націй, з яких ми походимо, хоч в той же час іншим націям, вихідці яких мають непропорційно великий вплив на наш уряд, Америка приділяє велику увагу і піддержку. Тому ми проголошуємо наше рішення голосувати лише за тих кадидатів на федеральні посади, які виразно погодяться приділити більше конструктивної уваги націям поневоленим Росією і комунізмом. Звуження зовнішньої політики ЗСА до міркувань чистої сили і „реаль-політік" є одною з головних причин занепаду американського впливу, зменшування престижу і втрати приятелів у цілому світі.

Внутрішня політика ЗСА є тісно пов'язана зі зовнішньою. Ми переконані, що в американській політиці існує засаднича нерівновага між надмірно великим впливом на федеральний уряд і перевагою деяких груп суспільства й непропорційно малим впливом і ролею інших великих груп. Ми рішені працювати в напрямі усунення цієї нерівноваги.

Протягом останніх десятиріч ЗСА присвячували односторонню увагу матеріяльно-економічним справам і занедбали духово-культурні вартості. По всьому світі наглядна тенденція до многокультурности (напр. в Бельгії, Канаді, Злученому Королівстві). Ця тенденція щойно лише почалася в ЗСА. В деяких районах появляються еспанські та жидівські мови й культурні вартості побіч англо-американських. Також американські мурини стримлять до оформлення в окрему соціяльно-політичну групу. Ми схвалюємо таку тенденцію до культурної й політичної різноманітности. Ми рішені діяти в напрямі викристалізування нового етнічного бльоку, що складатиметься з вихідців із країн сьогодні під ярмом російсько-комуністичного колоніялізму. Така група нараховує багато мільйонів американських громадян. Їй треба приділити більше уваги й вона мусить придбати більше політичної ваги з тієї причини, що вона репрезентує волелюбні нації, котрі знайшлися під загрозою народовбивства. Ці нації повинні стати об'єктом американської емансипаційної політики в другій половині 70-их і у 80-их роках під знам'ям: „Воля всім націям! Воля всім людям!"

На підставі повищих принципів ми закликаємо всіх кандидатів на достойний уряд президента З'єдинених Стейтів Америки і до Конґресу прийняти наші пропозиції. Ми рішені дати піддержку лише тим кандидатам, котрі заявляться за тими принципамч. Ми є також зацікавлені в стейтових і місцевих виборах, в яких наш новий громадянський бльок братиме все більшу участь з наміром вибирати урядовців близьких нам своїми поглядами. Визріває той час, щоб численні мільйони недостатньо заступлених американців стали на свої власні ноги і вимагали визнання не лише на федеральному рівні, але й на стейтовому і місцевому!

Болгарський Національний Фронт д-р Іван Дочеф, голова

Білоруський Конгресовий Комітет Америки — Іван Косяк, голова

Світова Федерація Козацького Національного Визвольного Руху — підполк. Микола Назаренко, голова в ЗСА

Хорватський Визвольний Рух — д-р Анте Боніфачіч, голова

Відділ Вільної Куби Першої Міжнародної Анти-комуністичної Організації — д-р Ногемі Лябрада, голова

Німецько - Американський Національний Конґрес — д-р Карл фон Земенскі, реґіональний голова

Литовсько-Американська Рада — д-р Касиз С. Бобеліс, голова

Румунсько – Американський Національний Конґрес — д-р Александер Е. Ронет, голова

Комітет для Визволення Уярмлених Турків — С. Султан Мансур, голова

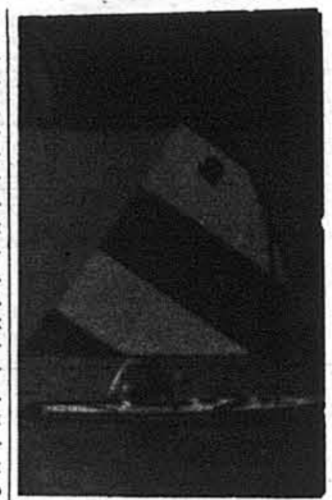
Організації Українського Визвольного Фронту в ЗСА — Андрій Соколик, голова

Естонський Національний Комітет в ЗСА — Авґуст Карона, кол. голова

В Адірондакс відбувся...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

В програмах цих таборів були зайняття в таких ділянках: астрономія, бортова механіка, вітрильництво, водне лещетарство, водолаження, канойкарство, навіґація, океанографія, пільотаж, погодознавство, плавання рибальство, рятівництво, скіперство та якірництво. Щоденні зайняття починалися о годині 6.45 ранку а кінчалися о годині 10.30 вечора ватрою, коли дозволяла на це погода. Влаштовано теж дводенну прогулянку канойками для молодших учасників Морського Табору та триденну прогулянку для старших учасників. Під кінець таборування відбувся традиційний для Морського Табору і для вишколу „Морський Баль" — костюмівка, на яку сумівка з'явилася переодягнена на пластунку, граючи ролю „шпигуна". На закінчення Морського Табору був проведений змаг в канойкарстві, який включав симульовані випадки та рятівництво.

Таборовий вітрильник

Український Інститут Америки започатковує сезон

Ню Йорк (Н. Н.). — Вакації минули, підготова й плянування діяльности в Українському Інституті Америки на осінь поступили вперед і уже в понеділок, 13-го вересня, відбудеться концерт двох кол. студентів музичної школи джулярд: солістка Христина Петровська, піяно, та Вілліям Повел, клярнет, виконають композиції американських і канадських композиторів разом (піяно і клярнет) та сольо. Концерт присвячений 200-літтю незалежности ЗСА. Початок концерту о годині 8:00 вечора.

Інакше Інститут відчинений для відвідувачів щодня від години другої, крім понеділка. На загальне бажання відновлено виставку картин Романа Марава (Детройт, Міч.), яка розміщена в партері та на другому поверсі. Портрети Апостолів у великій залі роблять глибоке враження на глядача.

∵

Кожного вівторка ввечорі відбуваються проби нового театру, що його організують любителі театрального мистецтва під проводом професійного театрального діяча Льва Стругацького (диригента дівочого хору СУМА).

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Друзями та Знайомими, що у Форт Лавдердейл, Флорида, в четвер, 9-го вересня 1976 року, після тяжкої недуги відійшов у Вічність на Дорогий і Незабутній МУЖ і ТАТО

ДМИТРО АРТЕМОВИЧ НИКОЛЕНКО

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 11-го вересня 1976 р. о 3-ій год. по пол. на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — НІНА
дочка — ЛЮДМИЛА з чоловіком ПЕТРОМ
та вся Родина ДОБРОНОЖЕНКІВ

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВО УНРАДИ в ЗСА, ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в АМЕРИЦІ і КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ — ФІЛІЯ УККА

повідомляють Українське Громадянство м. Ню Йорку та околиць, що

в неділю, 26 вересня 1976 р., о год. 4-ій по пол.

в ЗАЛІ ФЕШЕН ІНСТИТУТ, Вест 24-та вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

— відбудеться —

АКАДЕМІЯ

ПРИСВЯЧЕНА 50-ій РІЧНИЦІ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

СВ. П. СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Української Держави і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки.

ПРОГРАМА АКАДЕМІЇ: ДОПОВІДЬ і МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА.

- Доповідатиме Віцепрезидент УНРеспубліки в екзилі ВД Пан Професор Д-р МИКОЛА О. СТЕПАНЕНКО.
- Подробиці програми Академії будуть подані в чергових оголошеннях.
- До масової участи запрошуємо все Українське Громадянство, Установи, Товариства, Організації, а зокрема: Комбатантські і Організації Української Молоді: СУМА, ОДУМ, ПЛАСТ та ін. взяти участь зі своїми прапорами.
- Президія ласкаво просить Українські Установи і Організації на день Академії не призначати імпрез чи сходин.

ПРЕЗИДІЯ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК. ВІДДІЛ НЮАРК, Н. Дж.

ШКІЛЬНИЙ РІК 1976-77

Предмети навчання й учителі:

Фортепіян;
Дарія Каранович, Нюарк — 375-5689
Таїса Богданська, Нюарк
Марія Мацькевич-Розел — 245-6836
Галина Мирошниченко-Кузьма, Ню Йорк — (212) 254-2024 або (212) 254-6943
Ґеня Гайм, Бельмар, Н. Дж. — 681-3942

Скрипка
Рафаїл Венке, Мейпелвуд, Н. Дж. — (201) 762-0756

Бандура
Роман Левицький, Елізабет, Н. Дж. — (201) 354-3607

Фортепіян — учителі-асистенти:
Зірка Гнатик-Боднар, Мейпелвуд, Н. Дж. — (201) 763-3105
Оксана Борбич-Кордуба, Пассейк, Н. Дж. — (201) 472-7409
Мотря Ходновська-Ракоча, Лівінґстон, Н. Дж. — (201) 994-4171

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ — ВІВТОРОК, 14-го ВЕРЕСНЯ 1976 РОКУ

КОЛЬОРАМА

ВИСТАВКА ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТИ

влаштовує

86-ий Відділ СУА в Нюарку, Н. Дж.

ХТО? Діти від 5-14 р.

ЩО? Малюнки, рисунки.

ДЕ? Площа школи св. Ів. Хрестителя (ріг Санфорд Аве. і Айві вул.).

***Коли?* 26-го вересня 1976 р., год 10-2 по пол.**

- Роздача нагород — год. 1:30 по пол.
- Жюрі в складі: ЛЮБА МАЗЯР, ХРИСТИНА ЮРКІВ і ЛІДА МАР.
- Зголошення:

Ім'я і прізвище ______________________ Вік _______

Адреса ______________________________

Тел. ______________

- Експонати пересилати поштою на адресу **Christine Stasiuk Bonacorsa, 154 Smallwood Ave., Belleville, N.J. 07109, тел. (201) 759-3682** або доставити особисто в суботу, 25-го вересня, від 11 до 4 год. по пол. на місце виставки.
- **ЕКСПОНАТІВ НЕ ПРИНИМАЄТЬСЯ В ДЕНЬ ВИСТАВКИ.**

Плат. пол. огол. Плат. пол. огол.

Українці в Массачусетс!

В передвиборах

14-го ВЕРЕСНЯ 1976 р.

голосуйте на

FREDERICK C. LANGONE

DEMOCRAT

United States Senator from Massachusetts

ФРЕДЕРІК ЛАНҐОНІ, теперішній радний Бостону, є добрим приятелем українців. Він є добре обзнайомлений з ситуацією в Україні. Протягом останніх 12 років, радний ЛАНҐОНІ брав участь у відзначенні „Українського Дня Незалежности" в Ситі Голл. Як федеральний сенатор, ЛАНҐОНІ зможе більше допомогти українській справі.

Тому у вівторок 14-го ВЕРЕСНЯ, ГОЛОСУЙТЕ на

ФРЕДЕРІКА ЛАНҐОНІ

на ФЕДЕРАЛЬНОГО СЕНАТОРА з МАССАЧУСЕТС

УКРАЇНЦІ — ПРИХИЛЬНИКИ ЛАНҐОНІ в БОСТОНІ

В Польщі цікавляться книгами Івана Франка

Варшава. — Київська „Радянська Україна" інформує за ТАСС-ом, що понад 100 тисяч кни Івана Франка опинилися на полицях книгарень і бібліотек Польської Народної Республіки. Серед них зокрема двотомне видання творів і збірки оповідань. Після війни в Польщі тричі перевидано популярний серед польських читачів епічний твір письменника „Захар Беркут". Завдяки цій популярності, на мотивах цього твору постав кінофільм, поширений на екранах всіх кінотеатрів тієї країни. Велике теж зацікавлення викликали праці Івана Франка з історії польської літератури і творчости поодиноких польських клясиків.

Вистава Акварель

інж. ІВАНА МАКАРЦЯ

відбудеться

у БОСТОНІ, СИТІ ГОЛЛ, на КОНСІЛЬ БРІДЖ

Відкрито для Публіки від 3-го до 29 вересня 1976 року від 9:00 до 17:00 кожного дня, за винятком суботи і неділі

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.

НЕДІЛЯ,

19-го вересня 1976 р.

год. 9:30 ранку

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД УЧИТЕЛІВ УМІ

в ЗАЛІ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ

НОВА АДРЕСА

136 2-га Авеню (ріг 8-ої вулиці)

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ждемо всіх Колеґ-Учителів, навіть з далека віддалених Відділів.

ПРЕЗИДІЯ УМІ

ВПИСИ на ШКІЛЬНИЙ РІК 1976-77

ІГОР СОНЕВИЦЬКИЙ

приймає нових учнів на НАВЧАННЯ МУЗИКИ

(фортепіяно, музична теорія, акомпаньямент) в УМІ або ПРИВАТНО.

Зголошуватись телефонічно **(212) OR 4-6569** або на адресу:

62 East 7th Street, Apt. 3 W (поміж 1 і 2 Аве.), New York, N.Y. 10003

НАУКА ПОЧИНАЄТЬСЯ

в понеділок, 13-го вересня 1976 року

ЗА МИНУЛОРІЧНИМ РОЗКЛАДОМ ГОДИН.

Увага! СЕНЬЙОРИ! Увага!

ТРЕТІЙ З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ

Неділя (afternoon), 19 вересня до 24 вересня

на СОЮЗІВЦІ

ПРОГРАМА:

1) ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВЕЧІР-ЗУСТРІЧ (Get together) — Неділя 19-го вересня, год. 6:00 по пол.
2) КОНФЕРЕНЦІЯ — з участю Члена Екзекутиви УНСоюзу — Понеділок, 20-го вересня, год. 10:30 ранку.
3) Вівторок, 21-го вересня, год. 10:30 ранку — ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ — Комітет Сеньйорів: С. КУРОПАСЬ, голова.
4) Середа, 22-го вересня, год. 10:30 ранку — Доповіді — Представники Уряду.
   Год. 6:00 веч. — БЕНКЕТ з МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ.
5) Четвер, 23-го вересня — СЛУЖБА БОЖА в намірені многоліття Сеньйорів.
   Год. 10:30 ранку — Семінар-наради — як сеньйори можуть організувати членів.
5) П'ятниця, 24-го вересня, год. 1-ша по пол. — ПРОЩАЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ. Евентуалії і дозвілля.

КОМІСІЯ СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ:

Степан Куропась голова — **В. Дідик** касир — **Д-р Я. Падох** секретар

P.S. Голосіть свою участь на Союзівці або в Окружних Комітетах УНС.

Тільки за $2.50

одержаних при замовленні, вишлемо

РІЧНИК ЖУРНАЛУ

„Ми і Світ"

за 1975, або за будь-який раніший рік. Адреса: **Niagara Falls Art Gallery and Museum, Q.E.W., Niagara Falls, L2E 6S4 Canada**

БАЛЕТНА ШКОЛА

Роми Приймн-Богачевської

62 St. Marks Place NEW YORK, N.Y.

оголошує

вписи

для хлопців та дівчат

на рік 1976-77

на науку клясичного балету, українських народних танків та руханки для пань.

НЮ ЙОРК — вписи: в Балетній Школі — п'ятниця 10-го вересня і вівторок, 14-го вересня, від 3 до 6 веч.

НЮАРК — 13-го вересня, Школа св. Ів. Хрестителя, від 3 до 6 веч.

Інформації телефонічно (212) OR 7-7187

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Повідомляємо Приятелів, Знайомих і все Українське Громадянство, що 30-го серпня 1976 року відійшов у Вічність

бл. п. інж. архітект

ДМИТРО ЮРІЄВИЧ АНДРІЄВСЬКИЙ

Жалібна Панахида

буде відслужена

в неділю, 12 вересня 1976 р.

в Українській Православній Церкві СВ. ТРОЙЦІ в КЛІВЛЕНДІ, Огайо, після Св. Літургії.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА в ЗСА

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ і УПРАВА 194-го ВІДДІЛУ СВОБОДА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ОРГАНІЗУЮТЬ

ПОЇЗДКУ на СОЮЗІВКУ

З НАГОДИ ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

що відбудеться

в неділю, 19 вересня 1976 р.

- Автобуси від'їдуть з-під Народного Дому, 140 Друга Авеню, точно о год. 7:30 рано, а поворот о год. 6-ій веч.
- Кошти їзди й спільний обід виносять 14 дол. від особи.
- Час короткий, тому просимо зголошуватись якнайскорше, щоб запевнити собі місце в автобусі.
- Зголошення приймають: Д-р В. Палідвор і Е. Манацький. Тел.: 777-1336, або в Самопомочі при 98 Друга Авеню в Ню Йорку.
- В Асторії зголошення на автобус полагоджує М. Хоманчук, ч. тел.: 726-4428.

Закликаємо Українське Громадянство скористати з цієї поїздки, та бути учасниками небуденної події — відкриття статуї Великої Дочки України.

Пластова Станиця в Ню Йорку

повідомляє, що

ПОЧАТОК ЗАЙНЯТЬ в ДОМІВЦІ

ЮНАЦТВО — П'ятниця, 17 ВЕРЕСНЯ 1976 р.

НОВАЦТВО — Субота, 18 ВЕРЕСНЯ 1976 р. в годині 1-ій по пол.

Вписи до Пласту

що п'ятниці від 6:30 до 8:00 вечером, що суботи, від 1-ої до 2:30 по пол. від 17-го ВЕРЕСНЯ до 16-го ЖОВТНЯ 1976 р. в Канцелярії Пластового Дому 144 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

СТАНИЧНА СТАРШИНА

ПРОШУ ВІДТЯТИ ЦЕ ЗАМОВЛЕННЯ КНИЖКИ:

С. ЛЮДКЕВИЧ:

ДОСЛІДЖЕННЯ, СТАТТІ, РЕЦЕНЗІЇ

(515 сторін, добрий папір, тверда оправа)

Ціна 10.00 дол., порто і опакування 0.85 центів. та післати його з чеком на $10.85.

(з Канади просимо про поштові перекази)

на адресу:

- - - - - - - - - - - - - -

UKRAINIAN MUSIC FOUNDATION
c/o Dr. B. Karanowycz
174 Stuyvesant Avenue
NEWARK, N.J. 07106 U.S.A.

(Цю адресу можна відтяти і наліпити на коверту)

Увага! **НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!** Увага!

НАУКА в ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Т-ва „САМОПОМІЧ" в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

розпічнеться

в суботу, 18 вересня 1976 р.

- Всі учні повинні прибути до коли в 8:45 р., бо перед 9-ою відійдуть зорганізовано до церкви св. Юра на Богослуження.
- По Богослуженні відбуватимуться ще шкільні заняття.
- ВПИСИ до всіх кляс в днях від 11-го до 17-го вересня, в ДОМІВЦІ Т-ва „САМОПОМІЧ" в урядових годинах.
- Якщо зголоситься відповідне число учнів, буде відкрита КЛЯСА ДЛЯ ДІТЕЙ АНГЛОМОВНИХ.
- Цього року, як і минулого, буде кляса ДОШКІЛЛЯ для 5-6 річних дітей.

ДИРЕКЦІЯ

Субота, 18-го вересня 1976 року, год. 8:30 веч. МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА

Субота і неділя, 18-го і 19-го вересня 1976 року на СОЮЗІВЦІ

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Субота, 18-го вересня — МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА.

Оркестра „Рушничок", яка гратиме також під час забави

і вибір **МІС СОЮЗІВКИ НА 1977 РІК**

Неділя, 19-го вересня, після Богослуження – год. 12 дня

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ — МИСТЦЯ-СКУЛЬПТОРА М. Черешньовського

ПРОСИМО ОКРУГИ І ВІДДІЛИ ОРГАНІЗУВАТИ ПРОГУЛЬКИ НА ЦЕЙ ДЕНЬ!

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

В СОЮЗОВИХ ОКРУГАХ АМЕРИКИ Й КАНАДИ
ДЛЯ ЗАПОЧАТКУВАННЯ

ОСІННЬОЇ КАМПАНІЇ 1976 РОКУ

ОСІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, ЯКА ЗАЧНЕТЬСЯ У ВЕРЕСНІ І ТРИВАТИМЕ ДО КІНЦЯ ГРУДНЯ 1976 РОКУ, БУДЕ ПРОХОДИТИ ПІД КЛИЧЕМ:

1. **Придбати до кінця року 3,000 членів, забезпечених на суму $6 міл.**
2. **Подбати, щоб усі Відділи, а тим самим і Округи виконали свої річні квоти призначені їм Організаційним Відділом.**
3. **Подбати, щоб у році світлих ювілеїв — 200-ліття Американської Незалежности і 100ліття Поселення Українців в Америці, ВСІ відділові урядовці, а також і члени Головного Уряду включилися в організаційну кампанію.**

ПЛЯН ОРГАНІЗАЦІЙНИХ НАРАД І СЕКРЕТАРСЬКИХ КУРСІВ В ОКРУГАХ:

Дата нарад	Місцевість і місце нарад	Предбачені промовці
СУБОТА, 18 ВЕРЕСНЯ	ЧІКАГО Заля Союзового Дому при Н. Вестерн Авеню Початок год. 7-ма веч.	Уляна Дячук Анатолій Дорошенко
П'ЯТНИЦЯ, 24 ВЕРЕСНЯ	НЮ ЙОРК Український Народний Дім при 2-ій Авеню Початок год. 7:30 веч.	Члени Головного Уряду Василь Оріховський
СУБОТА, 25 ВЕРЕСНЯ СЕКРЕТАРСЬКИЙ КУРС	КЛІВЛЕНД Кафетерія церкви св. Йосафата 5720 Стейт Рд., ПАРМА Початок курсу — 11:00 рано Початок нарад — 5:00 веч.	Степан Гавриш Тарас Шмаґала Богдан Футей
СУБОТА, 25 ВЕРЕСНЯ	НЮАРК Український Народний Дім 140 Проспект Аве., ІРВІНҐТОН Початок год. 6:00 веч.	Володимир Сохан
СУБОТА, 25 ВЕРЕСНЯ	ПАССЕЙК Українська Централя 240 Говп Аве., ПАССЕЙК Початок год. 6:00 веч.	Марія Душник Василь Оріховський
СУБОТА, 25 ВЕРЕСНЯ	ДЖЕРЗІ СИТІ Український Народний Дім Фліт-Окленд Аве. Початок год. 7:00 веч.	Уляна Дячук
НЕДІЛЯ, 26 ВЕРЕСНЯ	ПІТТСБУРҐ Готель Вілм Пенн Меллон Сквер, ПІТТСБУРҐ Початок год. 3:00 по пол.	Марія Душник Андрій Джула
НЕДІЛЯ, 26 ВЕРЕСНЯ	СИРАКЮЗИ-ЮТИКА Український Народний Дім 1317 Вест Фаєтте вул. СИРАКЮЗИ, Н. Й. Початок год. 2-га по пол.	Володимир Запаранюк Василь Оріховський

НАЦІОНАЛЬНА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тори подають інший і сприйнятливий в добі атома спосіб розв'язки накопичених проблем совєтської імперії. Вони не закликають до революції, і замість наражувати на смерть життя революціонерів, вони виставляють на небезпеку своє власне життя. В цьому є багато правди. Так багато людей згинуло в Совєтському Союзі часто тільки за якийсь необережний вислів критики.

Тепер тільки сам Солженіцин скритикував московсько-комуністичну систему, не залишаючи на ній, як то кажуть, „сухої нитки", проте Солженіцина не могла ця система знищити. Так само не знищила вона декількох інших визначних інтелектуалістів, які в нічому не схвалюють, а навпаки, сильно критикують цю систему.

Зовсім слушно зауважує Макс Гейворд в його інтродукції до „Із-под ґлиб" англомовного видання, а саме, що автори виказали прекрасне знання політичної ситуації на Заході.

Шкода, що досі ніхто з наших критиків не дав огляду на те, як в цій книжці Солженіцин в першому есеї сильно скритикував академіка Сахарова за його, так би мовити, частинну критику Совєтського Союзу та за приховання багатьох „вонючих" справ. А варто б було глибше порушити цю справу. Безумовно, Солженіцин є великим російським патріотом і в цьому аспекті може служити тільки прикладом для нас тут і для мільйонів українців в Україні в тому, якими патріотами треба бути супроти нашої України.

Як Солженіцин, так і Борисов започаткували найсильніший в нашому часі духовий спротив проти жахливо тоталітарної системи. Такого удару марксизмові не завдали навіть гітлерівські залізні полчища.

Яка шкода, що наш одинокий дисидент, опинившись у вільному світі, признається до марксизму, який накоїв нашому народові стільки кривд. Якою відрадою було б для нас, коли б і наш дисидент заговорив в обороні свого народу мовою Солженіцина і Борисова.

КІНЕЦЬ

ОБ'ЄДНАННЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ни. Рішено вислати привіт Українському Народному Союзові з особливим признанням за його зацікавлення працею ОУЄвВЦерков у ЗСА та за вислання свого представника, головного організатора Степана Гавриша, який в суботу вечором на Богослуженні, що було з програмою молоді, якнайсердечніше привітав 31-шу Конвенцію й побажав Божих благословень. Головний організатор вручив від Головного уряду УНС подарунок 100.00 дол. на радіоблаговістя „Голос Євангелії в Україну" на руки його директора паст. Олекси Р. Гарбузюка.

На духовній частині Конвенції проповідували пастори І. П'ятковський, П. Ярунчик, М. Бахор, І. Барчук, Д. Марійчук, В. Бура, І. Думич, В. Ковалик і інші.

Жіноча програма відбулася з особливим успіхом під керуванням Ніни Возьної — голови Об'єднання Жіночих Гуртків, в Управу якого ввійшли: Поля Барчук — заст. голови, Катя Береза — секретар і Олеся Домашовець — заст., Ніна Билень — скарбник і Галина Хільченковська — заст., а Марія Недашківська — член.

Програмою молоді керував новообраний голова Об'єднання Гуртків Молоді Нелсон Батицький, а в Управу ввійшли ще Софія Середа — заст., Ванда Івашків — скарбник і Надія Кундеус — заст. й Айлін Дусс — член.

У програмах Богослужень брали участь хори й струнні оркестри церков Філядельфії. Загальним хором керував відомий маестро Іван Ковальзецький з Бразилії, а спільним жіночим хором диригував паст. Іван Поліщук. Програми заповнилися численними декламаціями, сольоспівами, дуетами й квартетами членів різних церков, які прибули як делегати і гості на Конвенцію.

31-ша Конвенція ввійде в історію Об'єднання УЄвБ-Церков у ЗСА за одну з найбільш однозгідних у своїх нарадах, бо майже всі рішення, винесені на форумі нарад, одобрено та прийнято одноголосно, що, в свою чергу, засвідчує про особливу єдність духа всіх делегатів щодо способу досягнення єдиної мети — допомогти українському народові здійснити духову емансипацію та здобути політичну свободу.

Посвячення пам'ятника

Дня 15-го серпня ц. р., то є у першу болючу річницю смерти сл. п. Дори Дмоховської-Левицької, посвячено на її могилі на кладовищі в Лексінгтоні, Н. Й., пам'ятник. Поміж прекрасними Кетскильськими горами спочила в Бозі сл. п. Дора Дмоховська-Левицька ще в силі віку. Акту посвячення пам'ятника довершив о. Дирда, ЧСВВ, у приявності приятелів і знайомих покійної Дори та найближчої родини.

Рік тому, 15-го серпня 1975 р., померла передвчасно Дора Левицька, людина рідкісних чеснот, хрустального характеру й глибокої культури. Народжена в Перемишлі над Сяном, де й покінчила нижчу й середню школи, а університетські студії завершила у Львові дипломом маґістра прав.

У родинному домі д-ра Степана й Дори Дмоховських вона дістала зразкове виховання і цінні прикмети справжнього патріотизму та тривкі основи громадської праці для свого народу. Була це людина стійких основ і засад віри Христової. Окрім цього була великим ерудитом, товариської вдачі, яку одідичила з роду Дмоховських і Підлуських, як і теж у Пласті. Польський суд в'язнив Дору за ОУН, вона була в'язнем концентраційного табору в Березі Картуській.

Сама завзята спортсменка подружилась із відомим спортсменом і виховником молоді інж. Володимиром Левицьким, родина якого пожертвувала у боротьбі з окупантами України 5-ро дітей, а він сам пережив німецькі табори смерти. Після Другої світової війни Дора і Володимир Левицькі поселились у Чікаґо, ЗСА, де обидвоє записали багату сторінку на полі виховання нашої молоді. Переживші юнацькі таборування у рідних горах Карпатах, Дора з чоловіком Володимиром рішились на склоні віку поселитись у Гантерських горах, щоб хоч у мініятюрі й в спогадах мати образ українських чудових гір.

Передчасна невмолима смерть скосила оцю благородну людину саме в серпні, коли широка поляна біля її хати була заквітчана розкішним килимом різноколірних квітів. Ще за кілька днів до своєї смерти Дора не дозволила косареві скосити оцей пишний розмай, неначе передчуваючи, що вже недовго вона любуватиметься краєвидом прибраного узбіччя наших Карпат.

Після акту посвячення пам'ятника в хаті покійної Дори, інж. Левицький, її сестра Стефа Барановська, панна Люба й Роман Левицькі гостили приятелів і довго згадували оцю велику втрату, якої дізнали молодь і громадськість зі смертю сл. п. Дори Дмоховської -Левицької.

В. К.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 12-го ВЕРЕСНЯ 1976 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори В-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 1-ій по пол. в укр. кат. школі при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Боярський, предс., Ю. Демчук, секр., Т. Клебан, кас.

П'ЯТНИЦЯ, 17-го ВЕРЕСНЯ 1976 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, зас. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Вараньюк, фін. секр.